

Г. СЕНЬКО

ПІДСОРЕТЄВКІ
АНЕКДОТУ

« П Е Р Е М О Г А »

ПІДСОВЕТСЬКІ
АНЕКДОТИ

UKRAINIAN CANADIAN
& MUSEUM OF
EDMONTON, ALBERTA

A N E C D O T A S
A N T I S O V I E T I C A S

Anotados y ordenados por

H. Seňko

П І Д С О В Є Т С Ь К І
А Н Е К Д О Т И

Записав і впорядкував

Г. СЕНЬКО

*Проект зі збереження
видавничої спадщини
української еміграції
bohuslavskyj@i.ua*

« П Е Р Е М О Н А »

Buenos Aires

1 9 5 6

Argentina

« П Е Р Е М О Г А »

Буенос-Айрес

1 9 5 6

Аргентина

П Е Р Е Д М О В А

Поневолення українського народу московським большевизмом знайшло своє яскраве відображення в українських народних анекдотах. Анекдоти — це одна з форм усної народної творчості. Автором їх є весь народ, тобто нікому невідомі оповідачі. Вони складають гуморески і різні народні дотепи, в котрі втілено велику народну мудрість. Своїм змістом анекдоти дорівнюють коротким оповіданням, але мають ту відміну, що в них менше уваги звернено на опис обставин, і концентрованими образами показуються самі події, де здебільшого використано народні дотепи в діялогах.

Анекдоти мають ще й ту особливість, що легко сприймаються слухачами. Вони однаково доходять до душі селянина, робітника й інтелігента і дають можливість зрозуміти дійсний стан поневоленої України.

Московські окупанти нищать Україну всіма їм доступними способами колоніальної політики. Народ наш поневолено політично й економічно, і жорстоко нищиться фізично. Але окупанти безсилі знищити український національний дух, свідомість національної окремішності, історію і багатовікову культуру. Щоб прикрити перед цивілізованим світом масове народоубивство в Україні, окупанти кажуть, що вони "лікві-

Карикатури роботи арт.-маляра:

Віктора Цимбала

дують пережитки капіталізму в економіці і свідомості людей". В окупантській практиці це означає — доповнення старих та побудова нових концтаборів за рахунок українського народу, що тримається отих "пережитків капіталізму". І тому Україна бореться з окупантами всіма можливими їй засобами. Одною з ланок цієї боротьби являється усна народна творчість у поневоленій підсоветській Україні і зокрема, як складова частина цієї великої творчості — антисоветські анекдоти.

Зібрані тут анекдоти поділені на три частини. В першій частині зібрано анекдоти про советську владу і її порядки. В другій частині — анекдоти про Сталіна і комуністичну партію. В третій частині — анекдоти про НКВД і советську армію. Ці анекдоти в Україні суворо заборонені, а виявлених оповідачів жорстоко карають, як "контрреволюційних агентів", "ворогів народу", — розстрілюють або засилають в концентраційні табори холодної півночі.

Чому так бояться більшовики анекдотів? А тому, що в анекдоти вкладено всю об'єктивну правду про московсько-більшовицьку політику в Україні; тому, що анекдоти служать інтересам загальноукраїнської боротьби проти окупантів; тому, що підривають ідеологічні основи комунізму, подаючи в саркастично-гумористичному навітленні більшовицький режим. Тому в Україні антисоветські анекдоти дуже поширені в

вживаються українським народом пошепки, від вуха до вуха, щоб не почули агенти НКВД.

Більшовики намагаються поширювати в Україні свої анекдоти, які хвалять советські закони і "вождів", але український народ їх відкидає, як чергову советську брехню. Советський анекдот про московського бурого ведмеда в "Лізі Націй" — лишається ще й на сьогодні актуальним, про це свідчить поведінка московських більшовиків на міжнародних конференціях.

Хочу відзначити ще й ту особливість антисоветських анекдотів, що вони поширюються не лише в Україні, але й перемандровують у Польщу, Чехо-Словаччину, Болгарію та до інших держав-сателітів, де є голібний соціально-економічний устрій.

Даремно окупанти примушують підсоветських письменників в Україні фальшувати народну творчість — писати відкриті віршовані листи кремлівським заправилам від імени українського народу. Народна творчість непідкупна!

Хай ця маленька збірка антисоветських анекдотів задокументує жахливу добу поневолення нашого народу московським комунізмом, і безперервні змагання за волю і незалежнення України.

Г. Сенько

АНЕКДОТИ ПРО СОВЕТСЬКУ ВЛАДУ І ЇЇ ПОРЯДКИ

Великосердна "мать усех народв"...

ЖИТТЯ В ССРСР

— Ну, як же тепер в ССРСР? — питає старий емігрант нового.

— Та точнісінько так, як в автобусі, — одні вже сидять, а інші трясуться...

В ОДЕСІ

До дядька в кожусі, що проходить темною вулицею, підбігає хлопчина:

— Дядьку, дайте кожуха, бо замерзаю...

— Аги, ти що, сказився? Геть мені з очей!

В цей час почувся голос із-за паркану:

— Скидай кожуха, заразо, не морозь дитини!

ВВАЖАТИ, ЩО ОБЕРТАЄТЬСЯ...

Провадячи культурно-освітню роботу серед сільського населення, пленум сільради зобов'язав учителя місцевої школи прочитати окрему лекцію для селянського активу.

Учитель прочитав лекцію про небесні світила.

Секретар сільради написав протокол, де було сказано:
“Слухали: Про обертання землі навколо сонця.
Ухвалили: Вважати, що земля обертається...”

ЯКА ВЛАДА КРАЩА?

1933 року Петровський об'їздив Україну. З одного району протелефонували в село, щоб колгосп вислав фіру для високого достойника. Колгоспникові не було сказано, кого він має везти, бо з цього робили таємницю. Петровський мав бажання втягти колгоспника в розмову, щоб довідатись, як стоять справи в колгоспі. Але віз так тарахкотів і скрипів, що Петровський лише запитав колгоспника:

— Товаришу! Чи воза сьогодні мазали?

— А, певне, що мазав.

— А чому ж він так скрипить?

— Тому, що яка власть, така й масть! — відповідив колгоспник.

— Хіба ж вам робітничо-селянська влада гірша від царської?

Колгоспник подумав, а потім, побачивши серед дороги перерізаний колесом надвое коров'ячий кіз'як, показав на нього пужалом і сказав:

— Товаришу, бачите отой кіз'як з двох половинок?

— Ну, — сказав Петровський, — бачу...

— Так ото г.... і то г.... Так воно і з владою.

АЗБУКА ЛЕНІНІЗМУ

А і Б — для дітей,

В.К.П. — для властей,

Ц.Р.К. — для робочих,

Г.П.У. — для всіх прочих.

РЕВОЛЮЦІЯ ЗАКАЛЯЛАСЯ...

Після революції 1917 року більшовики ввели в СРСР свій “релігійний” культ: замість Бога обрали собі Карла Маркса, замість апостолів — Енгельса-Леніна-Сталіна і політбюро. Щоб увічнити свій культ, увели відповідні імена, які врочисто давали не на хрестинах, а на так званих “звіздинах”. До таких імен належали: Комуна, Октябр (Жовтень), Революція, Капебеус та інші.

В одному з повітових міст України була вже ціла советська родина. Чоловік називався Октябр, дружина його Комуною, а маленьку донечку назвали — Революцією.

Аж ось однієї ночі в цій родині трапилась неприємність: донька захворіла на шлунок. Першою про це довідалась Комуна, й почала гукати свого сплячого чоловіка, щоб устав і поміг переодягнути дитину.

— Октябре! Чуеш, Октябре! Встань-но...

— Га? — зпросоння мугикнув чоловік.

— Вставай, кажу, швидше, бо наша Револуція закалялася...

ВИКИНУТИ ЛІТЕРУ “М”

Для робітників Харківського Тракторного Заводу було влаштовано мітинг у зв'язку з невиконанням виробничого пляну. Багато говорили партійні достойники про оборонне значення заводу, про визькі норми виробництва тощо. Але ніхто з них не заікнувся навіть про умови життя робітників ХТЗ.

Один старший робітник вийшов на трибуну та й каже:

— За зароблені гроші робітник не може прохарчувати свою родину. Доводиться працювати напівголодному. По харківських крамницях чого тільки немає: Молока — немає, макаронів — немає, мила — немає, масла — немає, м'яса — немає... Щоб так ще не було Мікояна, я б пропонував викинути літеру “М” з нашої абетки!

АЙ, СПАСИБІ!

На святкування 25-річчя звільнення Азербайджану від шовіністів і білогвардійців, до столиці Азербайджану приїхав сам президент СРСР — Калінін. При-

вітавши присутніх зі святом, почав говорити про велику допомогу братнього російського народу, що, дякуючи йому, азербайджанський народ став господарем своєї землі.

Після Калініна виступив з подякою старий азербайджанський робітник-стахановець:

— Спасибі советській власті, ай, спасибі! “Аз” наш, земля ваш, — ай, спасибі! “Аз” наш, а хліб ваш, ай, спасибі! “Аз” наш, риба ваш, ай, спасибі! “Аз” наш, нафта ваш, — ай, — ай, спасибі!

А З ЧОГО Ж БУДУ ЖИТИ?

На вулиці міста зустрілися два приятелі, що не бачилися вже кілька років.

Привіталися і почали розпитувати один одного про життя:

— Де і як ти тепер, Михайле, проживаєш?

— О, я живу добре, працюю директором Харківського тракторного заводу.

— А скільки маєш платні на місяць?

— Тисячу карбованців чистогану!

— Ой-ой-ой! То ти ж справжній капіталіст!

— А ти де працюєш? — запитав директор ХТЗ.

— Я працюю завідувачем магазину Полтавського Харчпромкомбінату.

— І скільки тобі припадає місячно?

— Малувато, всього 250 карбованців.

— Слухай, друже, кидай свою Полтаву та їдь до мене на ХТЗ. Дам тобі 750 карбованців на місяць і безкоштовне помешкання.

— Ні, ні, дякую тобі. З чого ж я тоді житиму?..

СОЦІЯЛІЗМ НА ПРАКТИЦІ

Американського журналіста возили по деяких містах СССР і показували йому досягнення “соціалістичного будівництва”:

— Тепер ви переконалися, що соціалізм в одній державі побудувати зовсім можливо.

— Так, можливо, — відповів задумано журналіст, — але жити в такій державі неможливо.

ДРУЖНЯ ПОРАДА

У худоби одного німецького бауера завелось багато вошей. Куди лише він не вдавався за допомогою — і до ветеринарних лікарів, і до коновалів; якими тільки ліками не мастив худобу, але знищити паразитів йому не вдалося. Бідна худоба вже аж струпом зокрилась... Та ось одного дня проходив селом утікач з України, що, шукаючи захисту від більшовиків, завітав до бауера. Цей прийняв утікача переночувати і в дружній розмові розповів про своє горе.

Для успішної боротьби з вошиями, втікач порадив бауерові зробити таке:

— Візьміть, — каже, — найбільш завошивлені місця на худобі обведіть крейдою і в означеному колі напишіть: «к о л г о с п». Від цього напису воші розлізуться будь-куди і лишать вашу худобу чистою.

ПОРТСИГАРИ МІНІСТРІВ

Під час одного бенкету в Парижі, з нагоди закінчення конференції міністрів закордонних справ, Етлі, Бідо, Маршал і Молотов, випиваючи, частували один одного цигарками з золотих портсигарів. Кожний пишався своїм портсигаром, як милим подарунком від когось.

На портсигарі міністра Етлі був напис: “Дорогому міністрові від робітників Англії”.

У міністра Бідо було: “Любому мужеві від дружини”.

На скромному портсигарі Маршала стояло: “Дорогому другові від бойових товаришів”.

Коли ж прочитали напис на портсигарі Молотова, переглянулися між собою і розсміялися. Там був напис:

«Графові Потоцькому від Радзівілла».

А, ЦЕ АМЕРИКАНЕЦЬ . . .

Товариш Вишинський був на конференції міністрів закордонних справ у Нью-Йорку.

Після невдалої дискусії, притиснутому до стіни міністром Маршалом, Вишинському стало недобре, він дістав раптове розвільнення шлунку. Залишив залю засідань і майже бігом побіг до виходку. Мало-мало не трапилось з ним “світової катастрофи”. Звільнившись від “пережитків капіталізму в економіці”, Вишинський хотів уже вийти з виходку, але двері чомусь не відчинялися. І як він уже тією клямкою не крутив, двері не піддавалися. Це його ще дужче розсердило проти американських імперіялістів. Тоді він почав бити з усієї сили кулаками в двері.

На цей стукіт прибіг робітник, що пильнував чистоту й порядок і запитав:

— Хто там? Що трапилось?

— Це я, Вишинський. Відкривай двері, бо розіб'ю!

— А, то ти, рускій? Пусти воду, то двері самі відчиняться.

Послухавши поради, Вишинський промив раковину і, дійсно, двері самі відчинилися.

Через декілька днів, повернувшись у Москву, Вишинський поінформував Молотова про перебіг конференції. Не забув також розказати про прикрий випадок у виходку. Розповівши докладно, як це сталося, зробив наголос на тому, що така апаратура прищеплює культуру: не промиєш після себе, не вийдеш, а як промиєш — самі двері відчиняться. Тоді Молотов наказав вивезти закордон декілька ешелонів української пшениці й купити в Америці й собі таке устаткування для виходків у Кремлі. Так було й зроблено. Устаткування доставили у Москву, де намічалася якась чергова конференція. Кремлівські верховоди були дуже вдоволені, що й вони мають такі уладження, як в Нью-Йорку. Поприїздили в Москву всі дипломатичні місії, щоб упорядкувати світ після війни. Але тому, що в кожному чужинцеві в СРСР бачать шпигуна, були визначені для слідкування агенти НКВД, а біля виходків поставили вишколених енкаведистів, що знали чужі мови. Під час перерви пра-

ці конференції, один з членів американської дипломатичної місії зайшов до виходку. Він зразу звернув увагу, що виходок обладнаний найновішою американською апаратурою. Але коли дипломат хотів промити раковину, не було води. Він хотів вийти, але двері не відчинялися. Постукав тихенько в двері.

— Хто там? Що трапилось?

— Та це я, американець. Відкрийте, будь ласка, двері.

Тоді енкаведист, відчиняючи двері, з своєрідною московською пихою, сказав:

— Я так і думав, що це американець, бо не знає нашої техніки.

— Так, так. Але ви повинні б хоч свою воду дати до нашої апаратури.

СИРІВЕЦЬ

В літню спеку приїхав у село уповноважений райвиконкому для контролі збирання врожаю. В селі залишилися самі діти, бо дорослі працювали на полі. Уповноваженому захотілося пити. Побачивши дітей біля одного двору, гукнув їм:

— Ану, діти, принесіть води напитися!

Один хлопчик побіг у хату, а потім вийшов та й каже:

— Товаришу, води в хаті немає. Єсть тільки сирівець, що мама виставили з хати...

Уповноважений перервав пояснення хлопчика наказом:

— Ну, так принеси сирівцю!

Хлопчик зняв з тину якусь череп'яну посудину дивної форми і через хвилинку приніс її, наповнену сирівцем.

Уповноважений випив та й каже:

— Дуже теплий. А, чи багато ти його маєш?

— Та вчора, коли лазив витягати кішку, що втопилась в ньому, так було мені за коліна... Тому мама виставили його на двір, для поросят.

Уповноважений плюнув і вдарив череп'яною посудиною об землю. Уздрівши череп'я, хлопчина, плачучи, заговорив:

— У що ж мій братік тепер "на двір" буде ходити?..

РАДЯНСЬКА ТОРГІВЛЯ

До однієї з сільських крамниць зайшла бабуня, яка хотіла купити собі сирників і соли. Глянувши на пусті полиці, старенька запитала в продавця:

— Бачу, що крім портретів вождів та трьох замків у вас більше нічого немає?

— Покищо нічого немає. Чекаємо на товар, — сказав продавець.

— Що ж за оті замки просите?

— Замків не продаємо. Ми на ніч замикаємо ними крамницю.

ДУМАВ, ЩО ЩОСЬ ДАЮТЬ...

Одного разу з'явилися до Бога німець, еспанець, японець і громадянин ССРСР. Бог їх запитав, хто за чим прийшов.

— Я хочу, щоб Німеччина була з'єднана, — сказав німець.

— Я прийшов помолитись за владу Франка, — сказав еспанець.

— А я хотів би ще ближче бути біля сходячого сонця, — сказав японець.

— А я йшов, — каже громадянин ССРСР, — дивлюсь, черга маленька, давай, думаю, й собі стану, може, якраз щось дають...

“НІКАКІХ ГВОЗДЕЙ”

Зайшов селянин до крамниці советської кооперативи й питає:

— Чи можу купити у вас цвяхів?

— Нет нікакіх гвоздей! — сказав продавець.

— То ж то наш голова сільради завжди каже:

«Ідем до комунізму і нікакіх гвоздей!».

БИЙТЕ, ТІЛЬКИ НЕ ПИТАЙТЕ

В період національної революції, в Україні часто мінялися політичні режими. Коли відступила армія Української Народної Республіки і ввійшли в Київ війська генерала Денікіна, денікінські солдати пристали до селян:

— Ти за яку владу?

— Як за яку? Я за уряд УНР, за Петлюру.

— А, то ти самостійник? Скидай штани! Дайте йому двадцять п'ять, щоб запам'ятав, що має відповідати — “За єдиную, неделімую Россію”.

Не втрималися довго і денікінці, відступили. Після них прийшли махнівці. Питають вони селянина:

— Ти за кого?

— Я? Та відомо ж, за єдиную неделімую Россію!

— Ах, так? То ти за золотопогонників? Скидай штани! Вспигте йому, хлопці, двадцять п'ять!.. Запам'ятай: ти мусиш казати, що ти за батька Махна.

Відступили й махнівці. На їхнє місце прийшли московські комуністи. Знову пристають до селянина:

— Ти за кого?

— Я? Та... Я за батька Махна...

— А-а-а! Так ти за анархіста Махна? Скидай штани! Дать йому, товариші! Ти, сякий-такий, маєш казати, що ти за советську владу!

Відступили й московські комуністи, і знову прий-

шли війська Української Народної Республіки. Вояки запитують селянина:

— Ти, земляче, за яку владу?

— За... советську.

— А, то ти більшовик? Скидай-но штани!.. Запам'ятай, що твоїм обов'язком є боротися за Самостійну Україну!

Відступили війська УНР з України. Знову повернулися московські комуністи. Червоноармійці й питають у селянина:

— Ти за яку владу?

Селянин мовчки скинув штани та й каже:

— Бийте вже, тільки не питайте!

А ЧИ НАЗАД ПОВЕРНУТЬ?

Советський суд засудив українського селянина за антиколгоспну агітацію на 10 років концтаборів у Соловках. Після зачитання вироку, суддя спитав засудженого:

— Чи вам усе зрозуміло?

— А яка влада на Соловках? — запитав селянин.

— Советська, — відповів суддя.

— А якщо й там буду агітувати, то чи засудять мене на повернення в Україну?..

ЖИВУ РІВНО

Два харківських вірмени зустрілись, привіталися, а тоді один і питає:

— Ну, як поживаєш?

— О, я живу рівно, не так, як мій батько жив.

— А як жив твій батько?

— А так, бувало, як були гроші в нього, то купить борошна. Тоді борошно є, а грошей нема. А в мене — ані борошна, ані грошей.

БІЛЯ БУДИНКУ ЦК КПУ

— Чому це такі високі мури?..

— Щоб усяка сволота не перелізала.

— Звідти чи туди?..

БАГАТО ПРАВ, А МАЛО ГРОШЕЙ

В одному жидівському колгоспі, на загальних зборах, уповноважений райпарткому вихваляв советську владу, кажучи:

— Жиди за царату не мали жодних прав. А тепер ви маєте багато прав. Ці права записані в сов. конституції.

Після зборів до уповноваженого підійшов старенький жид і каже:

— Так, так, ви правду сказали. Раніш, за царя, жиди мали мало прав, але багато грошей. А тепер маємо багато прав, а грошей не маємо.

ЗА ПІЗНИЛАСЯ

На одній із зупинок заходить до трамваю жінка і під рукою тримає панчохи. Всі жінки, що сиділи в трамваї, кинулись до неї із запитаними:

— Громадянку! Товаришко! В якій крамниці дають панчохи? На котрій вулиці? А чи можна ще там дістати?

Віддихавшись трохи, жінка й каже:

— Та це, бачите, я не встигла надіти вдома, бо боялась запізнитися на роботу. От і взяла їх під пахву. На роботі, думаю, надіну.

У КИЄВІ

Американська робітничка делегація оглядала місто Київ. Цю делегацію проводить американський посол. Між делегатами та послом відбулася така розмова:

— Ви знаєте, чим був шофер, що сюди вас привіз? Це був славний адвокат.

— Дивіться, дивіться, — дивуються делегати.

— А цей сторож — доцент університету. А той кельнер, що подавав вам обід, — то був славний оперний співак.

— А хто отой жебрак, що стоїть на розі вулиці? — запитали американські делегати.

— Це живий свідок сучасної історії України.

— Щасливе місто Київ, — кажуть американські делегати, бо всі кияни мають вищу освіту.

РЯТУЙТЕ НОБІЛЕ

Коли безслідно зник італійський полярний дослідник Нобіле, советський уряд дав розпорядження, щоб всі телеграми, радіограми та інші повідомлення про Нобіле приймати на пошті безкоштовно. Цю нагоду використав одеський комерсант, телеграфуючи своєму приятелю в Київ:

— Рабінович! Рятуйте Нобіле. А якщо ні, так присилайте в Одесу два вагони цукру.

ЧЕРГА ЗА ПОЗИКОЮ...

Закордонна робітничка делегація оглядала Київ. Її увагу звернула черга людей за хлібом. Ця черга тягнулася кілометрів два, і тому викликала здивування в чужинців. Для вияснення один із членів делегації запитав у перекладача, приставленого комітерном:

— Чого це так багато людей в черзі?

— Це, бачите, люди хочуть передплатити позику для держави і тому стоять у черзі поспішаючи виконати заклик держави. Може, навіть не всім вистачить...

ЦИГАНОВА ПОЗИКА

Уповноважений райпарткому викликував по черзі колгоспників, щоб вони підписувалися на позику "П'ятирічки в чотири роки". Прийшла черга до цигана. Він підписався і каже:

— Така то вже та держава, що в бідного цигана гроші позичає...

ЗАПИТ

— Гей, сусідо! Чого то ваша корова цілими днями в кошарі реве?

— Бо в колгосп іти не хоче!

ЧОМУ ЗАКРИТА КООПЕРАЦІЯ?

В останнє десятиріччя перед війною, по крамницях советської кооперації майже не було товарів. Але зовні крамниці були оздоблені плакатами:

«Кооперація — шлях до соціалізму!» «Соціалізм — це облік!» А на вхідних дверях одної кооперативної крамниці було приклеєне оголошення:

«З огляду на облік, крамниця замкнена!»

ТЕМНОТА ТВОЯ, ДЕДУШКА

Відомий філософ Павлов був дуже релігійною людиною. Комуністи навіть тримали одну церковцю, куди ходив молитися вчений. Одного разу, виходячи з церкви, він перехрестився, а потім надів капелюх на голову. Це спостеріг комсомолец, і підійшовши до вченого, сказав:

— Це все робить темнота твоя, дедушка. Читати би більше тобі треба, читать...

ВИМИРАЮТЬ

Щоб закріпити советську владу в Україні, комуністи по селах організували комітети незаможних селян (КНС). Головою центрального комітету КНС був

аж до 1930 року Григорій Іванович Петровський.

Одного разу Петровський виїхав на село, щоб ознайомитись, як працює комнезам. Заходить в сільраду, а назустріч йому сам голова КНС, та такий п'яний, що ледве на ногах тримається. Петровський перший запитав його:

— Ну, як тут у вас справи?

— Ік... Харашо, — відповів голова.

— А чи зменшується біднота у вашому селі?

— Так, що... ік... потроху вмирає.

— А як ви боретеся з самогоном?

Голова подивився на нього посоловілими очима і каже:

— Так, що... ік... увесь зништожаєм!..

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

В село приїхав з райпарткому агітатор, щоб повернути селян до колгоспу. На загальних зборах громади агітатор говорив три години, намагаючись довести селянам перевагу колективного господарства над індивідуальним. Під час своєї тригодинної промови, він випив чотири глечки води. По закінченні промови голова сільради запитав селян, чи має хто яке запитання, але тільки по суті.

Всі мовчали. Голова повторив, звертаючись до селян:

— Хто має запитання по суті?

Тоді один селянин несміливо підніс руку догорі й запитав:

— Товаришу! Я маю запитання по суті. Ви говорили три години і за цей час випили чотири глечки води. Так оце я й хочу запитати, чи вам, бува, не хочеться кудись сходити?

А ТИ, ПАМ'ЯТАЙ...

Малописьменного активіста обрали головою сільради. Якраз надходило свято жовтневої революції і треба було провести урочисте засідання пленуму сільради разом з активом. Але він ще ніколи прилюдно не виступав з промовою і тому нервувався. Зустрівши одного студента, що приїхав у відпустку на ці свята, попросив його, щоб навчив, як виступати перед народом в таке свято.

— Нічого страшного немає, — каже студент. — Я тебе навчу як треба проводити такі збори. В колбуді добре прибереш, поставиш стіл і накриєш його червоною скатертиною. Зверху поставиш глечик з водою та склянку. Коли відкриють завісу, мусиш зробити серйозний вигляд, постукаєш олівцем по склянці й скажеш:

“Тихіше, товариші! Урочисте засідання пленуму нашої сільради, присвячене дневі жовтневої соція-

лістичної революції, вважаю відкритим". — А я буду стояти за перегородкою і підкажу тобі, що маєш говорити далі.

Голова сільради зрадів, діставши таку пораду. І коли в колбуді все було вже приготовано, поставив студентові могорич. Настав вечір, коли треба було виступати перед пленумом. Голова прийшов у колбуду разом із студентом. Люди вже сходилися. Вдвох пішли на святочно прибрану сцену і почали готуватися до відкриття пленуму. Студент заліз за великий портрет Сталіна, що стояв за столом, обпертий об стіну і звідти мав підказувати, що голова сільради має говорити.

Голова дав знак, щоб відкрили завісу. Завіса піднялася. В залі було дуже гамірно і голова сільради, постукавши олівцем по склянці, почав:

— Тихше, товариші! Урочисте засідання пленуму нашої сільради вважаю відкритим.

У залі настала тиша. Голова сільради повернувся до портрета сподіваючись, що йому підкаже студент, але нічого не було чути, бо студент заснув. Тоді голова гнівно постукав олівцем вдруге по склянці і повторив:

— Тихше, товариші! Урочисте засідання пленуму нашої сільради вважаю відкритим!

В залі на цей раз було вже зовсім тихо. Голова сільради повернувся знову до портрета, щоб підслухати студента, аж чує, що він хропе й свистить носом.

Розгніваний голова стукнув кулаком по столі і що сили, закричав:

— Товариші! Засідання вважаю закритим! А ти, — вимахуючи кулаком убік портрета Сталіна, за яким хропів студент, — пам'ятай! Твоє тобі буде!

“Істинно русское” досягнення 20-го віку...

К О Н Т Р Р Е В О Л Ю Ц І Я

На донесення агента НКВД, заарештували робітника ХТЗ Олександра Бойка. На допиті слідчий за-
питує:

— То ти зняв портрет Сталіна?

— Так, я зробив це на вомгу жінки.

— Так тоді й жінка брала участь у цій контрре-
волюції?

— Виходить, ніби так... Вона білила хату і поп-
росила мене зняти портрета. От і все.

МОСКОВСЬКИЙ КРЕМАТОРІЙ

У Москві побудували перший крематорій і хоті-
ли випробувати його.

Вкинули кілька дрібних тварин, і вони відразу
згоріли. Потім знайшли труп безпритульного хлопця,
який не маючи пристановища, замерз на вулиці. Вки-
нули й цей труп у піч. Через деякий час відкривають
двері крематорія, щоб вибрати попіл, і чують голос
безпритульного:

— Зачини, заразо, двері, бо холодом дме!

З А Г А Д К А

— Чому в Україні немає повені?

— А тому, що всю воду забрали люди в роти...

Н Е Х А Й П О Ч Е К А Є

Відома стахановка-п'ятисотенниця, вона ж і член
Верховної Ради Марія Демченко, їхала одного разу
передмістям Києва. Їй треба було переїздити заліз-
ничну дорогу. Але не доїжджаючи до колії, шофер
зупинив авто.

— Що трапилось? — запитує Демченко.

— Поїзд їде, — відповів шофер.

Тоді Демченко наказує шоферу:

— Гукніть машиністові, що їде Марія Демченко!
Хай почекає з своїм поїздом!

ТІЛЬКИ НЕ В НАШОМУ СЕЛІ

Советська влада, проводячи колективізацію сіль-
ського господарства, не дала спокою й циганам. Їх
також почали загоняти в колгоспи, тобто з мандрів-
ного життя переводили на осіле. В одному селі зіб-
рали циганів і зробили для них доповідь про колгосп-
не господарство. Після доповіді були запити і висту-
пи активістів. Один циган попросив слова і сказав:

— Товариш голова, нехай живе колгосп, нехай
живуть радгоспи, а навіщо ж ярмарки розганяти?

А інший циган закінчив:

— Товариші! Хай живе ярмарок сім разів на тиж-
день! Хай живе й колгосп, тільки... не в нашому селі!

КОЛГОСПНИК—ОПТИМІСТ

Під час голоду 1932/33 р. люди їхали світ-заочі, щоб врятувати життя собі і своїм близьким. Потяги переповнені, а на вузлових станціях треба було чекати по 2-3 тижні, щоб дістати квиток. У вагонах їхали переважно ті, що мали командировки від установ та організацій, а на вагонах усі ті, що шукали хліба.

Серед останніх сидів і Грицько Довбня та говорив сусідам:

— Кажуть, що комуністи на нас верхи їздять... Брехня, братці! Ось ми зверху на них їдемо.

В КИЇВСЬКОМУ МУЗЕЇ

Група селян-колгоспників з Дніпропетровщини відвідала Київський Музей. Там було приготовано спеціальну виставку, що зображала дві системи господарства: капіталістичну і соціалістичну. Селяни більше цікавила перша система господарства і тому вони запитували провідника музею:

— Скажіть, будь ласка, що то за крісло стоїть?

— На цьому кріслі колись сиділи буржуї, — сказав провідник.

— А що це за фаєтон такий?

— Колись ним через Україну проїжджала цариця Катерина II.

— О! А що це ото стоїть, наче чучало воляче?

— Це колись в Україні були такі дуже сильні воли, сірої української породи. Ними обробляли землю, їздили в далеку дорогу, а сокрема, чумаки їздили ними в Крим по сіль.

З музею селяни виходили дуже розхвилюваними всім баченим, і звернулися до провідника з проханням:

— Товаришу! Візьміть наші торбинки та порозвішуйте їх по отій капіталістичній стіні.

— А чому ж на капіталістичній, а не на соціалістичній?

— Тому, що колись було в них сало, а тепер сама цибуля.

НА ПЕРШІЙ СТОРІНЦІ

Старенький дідусь щоранку навідувався до кіоску, просив дозволу поглянути на "Вісті" й відразу ішов додому. Одного дня продавець запитав його:

— Дідусю! Чого ви все шукаєте на першій сторінці?

— Я, бачите, чекаю вістки про смерть...

— Та ж про смерть завжди повідомляють на четвертій сторінці, — сказав продавець.

— Ні, сину! Про ту смерть, якої я чекаю, подають на першій сторінці!

ЩО ТАКЕ УССР?

Спеціальна комісія по чистці советського апарату запитала одного службовця:

— Скажіть нам: що таке УССР?

Службовець спершу розгубився, а потім розшифрував це по-своєму:

— У-у-у! Сукнини Сини, Розбійники!

ХОРОША... ТІЛЬКИ ДОВГА

Чужинські журналісти, зустрівши випадково проходжого українця, запитали його:

— Чи хороша советська влада?

— О, так! Советська влада дуже хороша, тільки школа, що дуже довга!

ЧИ ВАРТО БУЛО РОБИТИ?

Як помер Ленін, то чорти понесли його в пекло. По дорозі до пекла, він зустрівся з бувшим московським царем Миколою II.

— Здрастуйте! — сказав цар.

— Здрастуйте! — відповів Ленін.

— А що нового чути в Росії? — запитав цікавий цар.

— Нічого нового. Все по-старому.

— А охранка есть?

— Куди краша, як була. Вона винищує людей тепер не тисячами, як за царату, а мільйонами. Назва тільки інша — Чека.

— Це добре. Те, чого я не міг зробити, зробили ви.

Цар вдоволено відкашлянувся і стукнув себе пальцем по лобі:

— А водка у вас есть?

— Ще б пак! Есть. Водка є, і сірники є — по 80 в одній коробці.

— А скільки градусів має теперішня водка? — запитав цар.

— С о р о к ! — відповів Ленін.

— А за моєї Росії водка мала всього 35 градусів. Але скажіть, гаспадін Ленін, чи варто було робити революцію за дурних п'ять градусів?

ЗАГАДКА

— Яка держава найбільша в світі?

— Україна!

— Чому саме Україна?

— А тому, що кордони її починаються за Карпатами, столиця в Москві, а населення в Сибірі.

ВАШЕ СТАВЛЕННЯ?

З приходом комуністів до влади, в Україні було уведено спеціальні анкети, які треба було виповнити всім тим, хто поступав кудись на працю або навчання. В тій анкеті, між ін., була рубрика з таким запитом: «Ваше ставлення до советської влади?»

Відповідаючи на це питання, український робітник написав:

— Не люблю, але терплю.

Студент на це ж питання написав:

— Співчуваю, але нічим допомогти не можу!

А матрос відповів:

— Трохи люблю, трохи боюсь, але й не від того, щоб утекти, як вдасться...

А Я БОСИЙ...

Селянин назбирав собі 200 карбованців, щоб купити чоботи. Пішов на базар, але чобіг не купив, бо не вистачало грошей. На дворі було осіннє болото і падав перший сніжок. Босий селянин зайшов до крамниці, купив півлітра горілки й випив її, щоб «нагрітися». Вийшов з крамниці і пішов через базарний майдан просто додому. Проходячи коло пам'ятника Леніну, селянин спинився, оглянув його з усіх боків, а потім і каже з докором Леніну:

— До чого ми джигилися з тобою, Володьку! Ти без шапки, а я босий!

МИ АФРИКАНЦІ

Один советський обиватель, побачивши у вікні крамниці банани, звернувся до свого приятеля:

— Ми вже тепер африканці!..

— Чому? — здивувався приятель.

— Тому, що ходимо голі й босі, а ось, бач, і банани...

ПОСТАНОВА УРЯДУ

Рішенням советського уряду, в Києві було відкрито три великі театри. Назву театрам надало само політбюро партії. Перший був театр Леніна, другий — Сталіна, а третій — ім. Косіора. Згідно з назвами театрів, було підібрано й спеціальний репертуар для вистав. В театрі Леніна показували п'єсу «Горе від розуму». В театрі Сталіна — «Не в свої сани не сідай», а в театрі Косіора — «Тихше їдь — далі будеш».

ЗАГАДКА

— Чому Київська радіостанція й до цього часу не запровадила в себе телевізії?

— Щоб не показати перед світом брехню про щасливе життя українців.

НЕ ПОНЕСЕ...

В 1920 році по селах України комуністи організували так звані КНС, щоб вони підтримували советську владу. В одному селі новообраний голова почав робити утиски заможніших селян та брати з них продподаток. Він працював на два фронти. Вдень “реквізував” для советської влади, а вночі йшов красти для себе. Однієї ночі заліз він у комору до заможного селянина і знайшов там півскрині сала. Наскоро поскладав його в мішок, до якого були прив’язані шнури, щоб вигідніше було нести як наплечник. Просунув руки в шнури, щоб взяти на плечі, але мішок звалився в скриню. Вага сала була велика і тому притисла злодія так, що він не міг ані стати добре ногами на землю, ані витягнути рук із шнурів. Так він пробув у коморі до ранку. Ранком прийшов господар, побачив активіста із салом, а тоді пішов у сільраду й сказав:

— Товаришу комісар! Ваше КеНеСе з комори могло сала не понесе...

ВІЗЬ МІТЬ КЛЮЧ

Під час колективізації, приїхав у село агітатор райпарткому. За його наказом, було зігнано всіх дорослих чоловіків у сельбуд. Довго і нудно говорив

агітатор про колгоспи. Селяни тільки курили і мовчали. Гасова лампа була маленька, і її світло могло лише освітлити декілька кроків площі довкола столу.

Коли вже завершило за північ, селяни один по одному почали тихесенько виходити з сельбуду. Залишився один сторож. Агітатор не помічав, що заля порожня, і говорив далі про “перевагу колгоспної системи”, аж поки не підійшов до нього сторож і не сказав:

— Будьте ласкаві, товаришу, візьміть ключ і замкнете за собою двері, як закінчите говорити. а я піду спати.

РОЗМОВА ПО ЩИРОСТІ

Академік Лисенко прибув до Києва і відвідав в Голосієві сільсько-господарський інститут. Тут він зустрівся з Марією Демченко, яка вже була студенткою цього інституту. Між ними відбулася розмова “по щирості”.

— Ви зробили цілу революцію в науці, — сказала Лисенкові Демченко.

— Ні, це не революція, а тільки те, що мій батько здобув своєю практикою. Я ж хочу якось підвести наукові підвалини. А, ось ти мені скажи, як ти змогла зібрати 500 центнерів цукрового буряка з гектара?

— Дурний ви, Трохиме Денисовичу! Я збирала урожай буряків на своїй і сусідній ланках.

ДОБРЕ ВЛАШТУВАЛИСЯ

На партійній нараді при ЦК КПБУ, один з приятелів Кагановича вихвалявся:

— Ми з своїм сином, Ароном, добре влаштувалися. Я в Кремлі пильную пожежі світової революції, а мій Арон — служить негром у Комінтерні.

КОТРИЙ ЛІПШИЙ?

Українець, що втік від переслідування аж на Кавказ, запитав місцевого грузина:

— Який тобі більше до вподоби, старий чи новий режим?

Грузин подивився на українця пронизливим поглядом, а потім відповів ломаною московською мовою:

— Старий режем, новий режем, шашлик делать будем...

ЦИК ТА ЩИК

З Полтави до Москви приїхав жидок на роздуботок. До всіх трамваїв були дожелезні черги, і він

ніяк не міг всісти. Аж бачить, що на передні двері трамваю кондуктор пускає також по двоє-трое людей. Підійшов і він до передніх дверей і прислухається. Почув, як один сказав ЦИК — і увійшов. Інший сказав ВЦИК і також увійшов. Третій сказав — ВУЦИК, і собі зайшов. Тоді підійшов жидок і сказав своє ім'я — Іщик. Кондуктор і його пропустив.

ХУДИЙ БУДЕШ

Одного українця, що втік з України під час голоду 1933 року за кордон, спитали журналісти:

— Чи можна прожити в Україні?

— Так. Якщо з голоду не вмреш, то худий будеш, ходити будеш, за двох робитимеш, а жити й сам не захочеш!

ЛИШЕ ОДИН БЕЗРОБІТНИЙ

При зустрічі з своїми знайомими, ремісник Рабінювич розповідає:

— Слава Богу, мої діти добре влаштувалися. Абраша працює інженером, Михаша бухгалтером тресту, а донька Сара — лікарем. Тільки старший Лазар сидить без праці в Америці. Правда, коли б не посылки Лазара, то ми б з голоду померли.

П'ЯТИРІЧКИ...

Запроваджуючи НЕП в 1921 році, Ленін говорив:
— Тепер стоїть питання: Хто кого?

Тобто, чи соціалізм переможе капіталізм, чи навпаки. Цей соціалізм дав себе взнаки найбільше українцям, тому в Україні й почали говорити:

«Перша п'ятирічка: Хто кого?»

«Друга п'ятирічка: Кого куди?»

«А третя п'ятирічка: Ні сюди, ні туди!»

КОЛГОСПНА АРИФМЕТИКА

Один з колгоспів Дніпропетровщини здав державі 1500 пудів хліба. Советська держава мала “отоварити” цей хліб промисловим крамом і надіслала в колгосп... дві пари чобіт. В колгоспі було 160 працездатних колгоспників.

Питання: Кому управа колгоспу має дати ці чоботи?

Відповідь: Одну пару чобіт дати голові колгоспу, щоб мав у чому їздити до району на наради та наганяти людей до роботи, а другу пару — дати колгоспному сторожеві, щоб пильнував громадську власність.

ЧИ ПОДОБАЄТЬСЯ ВАМ СОВЕТСЬКА ВЛАДА?

Попа московської церкви, що відмовився від релігії і став советським службовцем, комісія по чистці держaparату запитала:

— Нам відомо, що ви були лопом. Знаємо також, що ви лояльний до советської влади. Але скажіть нам, чи подобається вам советська влада?

— Так подобається, що аж боюся...

ТУТ Є ТАКОЖ КОЛГОСПНИКИ...

Після “визволення” Західних областей України, до советських підганяйлів почали приїздити і їхні ро-

дини, щоб підживитися. До одного такого начальника приїхала дружина з маленьким сином. Проходячи одного разу через ринок дитина зауважила старця з торбою на плечах, та й каже до батька:

— Глянь, тату! Колгоспник іде... А ти ж казав, що колгопів тут нема...

БУЛИ ТАКОЖ СОВЕТСЬКИМИ...

Зустрілися на вулиці два советські громадяни і почали розмову про недобрі часи при советській владі. А потім один і каже:

— Ти знаєш, Адам і Єва певне також були советськими горожанами?..

— Чому ти так думаєш?

— А тому, що ходили голі й босі, живилися яблуками і вірили, що вони живуть у раю.

ХАЛАТНЕ ВІДНОШЕННЯ

В советському суді судили цигана за те, що він вкрав з колгоспу кобилу. Прокурор вимагає кари — 10-річного ув'язнення, як за “розкрадання соціалістичної власності”. Циган боронить себе перед судом і наводить параграфи іншого закону, які просить застосувати до нього. Закон, на який покликався циган,

передбачував всього три місяці “перевиховної” праці. Прокурор розсердився на цигана:

— При чому тут закон про халатне виконання обов'язків? Адже ж ти крав у колгоспі кобилу?

— Тому халатне, товариш прокурор, що я кобилу взяв, але залишив шестимісячне лоша в колгоспі!

ДЕ КРАЩЕ ЖИТИ?

В Москві зустрілися два старі приятелі — Воробейчик, що весь час жив у Москві, і Соловейчик, який відбув десятирічне “перевиховання” на Соловках. Воробейчик запитав:

— Як поживаєте тепер, Соловейчику?

— Ах, краще не питайте... Ліпше бути в Москві Воробейчиком, ніж на Соловках Соловейчиком.

ОМОЛОДИВСЯ

Селянина-колгоспника судить советський суд. Суддя питає підсудного:

— Скільки вам років?

— Тридцять років, — відповів селянин.

Суддя поглянув на папери, та й каже:

— Кажете, тридцять, а на папері зазначено, що вам сорок...

— На папері, товаришу суддя, додано, мабуть, ті десять років, що я працював у колгоспі. Але, хіба ж ті роки можна уважати життям?..

ЯК ХТО ЖИВЕ

Під час ліквідації НЕП-у в Україні, зустрілися в Полтаві старі знайомі крамарі і, вітаючись, розпитують один одного:

— Ну, Цифринович, як поживаєте?

— Ой, не питайте краще... Як пасажир на пароплаві. Нудить, а тікати нікуди...

— А як вам живеться, Рабінович?

— Ех, братці! Живу гірше від учора і краще як завтра.

— А ви, Філіпович, як поживаєте?

— Та я, знаєте, живу, як Ленін в мавзолеї...

— Хіба ж Ленін в мавзолеї живе?

— Отож, його і не хоронять, і не годують.

СОВЕТСЬКА ДИТИНА

В час прогулянки по місту, дитина запитує матір:

— Мамо! То білі ще ходять?

— Так, сину, ходять. Це матрос.

— А чому ж його не розстріляли? Він же білий!

БІОГРАФІЯ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА

Понеділок — народився.

Вівторок — у ЗАГС пішов.

Середа — арештували.

Четвер — допитували.

П'ятниця — засудили.

Субота — розстріляли.

Неділя — поховали.

ОБОВ'ЯЗКИ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА

1. Не думай.

2. Якщо подумав, не говори.

3. Якщо говорив, не записуй.

4. Коли написав, не друкуй.

5. Якщо надрукував, не підписуй.

6. Коли ж підписав, то простуй і покайся.

УКРАЇНІЗАЦІЯ

Проти українізації виступила Москва і підтримала в Україні спротив російських міщан. Тому українізація носила переважно зовнішній характер. Нарешті українізація звелася до книговодства в установах та вивісок українською мовою.

Траплялися курйози. Ось, наприклад, над майстернею ремонту примусів була вивіска з намальованим примусом, а внизу підпис: «Примусова праця». Або над кустарною майстернею було зроблено напис: «Чагарна майстерня». У зв'язку з такими курйозами, Каленін викликав українського наркома освіти в Москву. Там з нього взяли докладний звіт про українізацію, а потім почали запитувати:

— Як по-вашому голова називається?

— Так і зветься — голова.

— А як руки по-вашому?

— Руки. — відповідає нарком.

— А ноги, як?

— Ноги так і залишаються ногами.

— А як по-вашому ж...?

— С.....

— То як тільки в цьому різниця, то на якого чорта українізацію продовжувати?! — викрикнув Каленін.

ЩО ТАКЕ БІЛЬШОВИЦЬКІ ТЕМПИ?

Колгоспники не знали, що таке більшовицькі темпи. Тому вони обрали делегата, щоб поїхав до Москви і привіз пояснення з Кремля. Два дні делегат ходив довкола Кремля і нарешті добився побачення з Каленіном.

— Що ти хочеш від мене? — запитав Каленін.

— Мене прислали з колгоспу, щоб довідатись, що то таке більшовицькі темпи?

— Добре, — каже Каленін. — Я тобі поясню не наочно, щоб тобі було зрозуміліше... Бачиш, ось там, їде одна автомашинна?

— Бачу, — каже колгоспник.

— Через 5-10 років ми будемо мати таких машин сотні тисяч, — каже Каленін.

Потім Каленін перевів свій погляд на високі димарі якогось заводу, що виділи в тумані, і знову запитує колгоспника:

— Чи ти бачиш труби отого заводу?

— Бачу, — каже колгоспник.

— Таких заводів ми будемо мати в скорому часі сотні тисяч. Розумієш?

Саме пролітав літак і гудіння мотору заглушило їх розмову. Каленін показав пальцем на літака:

— Бачиш он цей літак?

— Та бачу...

— Ось-ось ми будемо мати десятки тисяч таких! Те, що нарська Росія зробила б за 50-100 років, — ми зробимо за 5 або 10 років. Такий шалений розвиток нашого будівництва і називається більшовицькими темпами. Ти, якщо так піде, скоро й свого села не пізнаєш. Тепер ти зрозумів, що значить більшовицькі темпи?

— Так, зрозумів, — відповів колгоспник.

Колгоспник подякував Калініну за в'яснення і поїхав додому. По приїзді його односельчани скликали загальні збори. Вилізши на трибуну делегат розповів про своє побачення з Калініном, а потім приступив до основного.

— Товариші! Тепер я вам поясню, що таке “більшовицькі темпи”.

Він поглянув кругом і нічого не знайшов того, що показував йому Калінін у Москві. Спершу розгубився, бо не бачив перед собою ні заводських димарів, ні авт, ні літаків. Але потім зорієнтувався в місцевих умовах і почав говорити піднесеним голосом:

— Товариші, ви бачите он той цвинтар за майданом?

— Бачимо, — загула громада.

— То таких цвинтарів будемо скоро мати сотні тисяч.

— А чи бачите ви того старця, що йде з торбою?

— Бачимо, — загули колгоспники.

— Оце ви бачите тільки одного, а через деякий час їх буде тут десятки тисяч таких!

Саме в цю час несли мерця на цвинтар. Промовень звертає увагу присутніх на тіло покійного і каже:

— Товариші! Ось ми бачимо лише одного мерця, але скоро їх буде у нас мільйони. І для цього, щоб заповнити наш цвинтар, в старі часи потрібно було б 50 або й сто років, а советська влада зробить

це за 5-10 років. Оце і є більшовицькі темпи. Зрозуміло вам тепер?

— Зрозуміло! — загула вся громада...

С К И Н Ь Т Е О К У Л Я Р И

Селянин із Чернігівщини потрапив на з'їзд колгоспників-ударників. У залі сиділи самі тільки товариші в окулярах. Всі вони виступали і доводили правильність постанов советського уряду. Чернігівець був задрісний, і на другий день нарад пішов до аптеки і купив собі окуляри. В окулярах йому були всі речі побільшені, коли ж скидав їх, то бачив усе нормальним. Тоді колгоспник попросив слова і сказав до присутніх делегатів з'їзду:

— Товариші! Скиньте окуляри! Ви нічого не бачите правдиво через них. Я це перевірів на своїх власних. Вони в багато разів побільшують речі. Ось скиньте їх, і ви все побачите нормальним. Так воно і з вашими плянами росту. Скиньте окуляри!..

О М Е Л Ь К О П У П

На загальних зборах колгоспу обирають завідувача колбуду. Голова зборів звертається до присутніх колгоспників:

— Товариші! Кого ми оберем завколбудом? Давайте кандидатури!

— Смалько Пуп! — вигукнув хтось у залі.

— Однаково нічого в колгоспі не робить, — додав хтось.

— Хай хоч тут послужить, — докинув інший.

З того часу Омелько Пуп і став завідувачем колбуду. Купив парусиного портфеля, напхав речей не широкого вжитку і викрикував на зборах:

— Товариші! Ми ті, що культуру вперед полихаємо... Ми... Знаєте, хто ми...

Через рік часу приїхали інспектори з району й області робити контролю. Зайшовши в колбуд, інспектори запитали Омелька Пупа:

— Товаришу! Чого у вас так багато сміття?

— Та... це ми... зробимо суботник і виметемо...

— А чого так багато павутиння на стелі та стінах?

— Та... це в нас... так би сказати... організована боротьба з мухами, — трохи червоніючи, відповів Омелько Пуп.

— Як у вас тут лікнеп працює?

— Погано... Бо й сам туди ходити не хочу.

— Чому? Ви б ходили в лікнеп, тримали б зв'язок з учителями, вони б вам і допомогли.

— Е, горді вони... Є тут одна учителька з якою я намагався зв'язок тримати... Так вона не хоче... До-

поможіть мені зв'язок з нею держати, — благально сказав Омелько Пуп.

ДВА ДЦЯТИ П'ЯТИ ТИСЯЧНИК

До колгоспу прибув двадцятип'ятитисячник. З вечора зробив загальні збори колгоспників і наказав, щоб ранком усі виїхали в поле на сівбу. Наступного ранку колгоспники вийшли на "наряд", всім було приділено роботу. Виїхали в поле. На останній підводі їде сам двадцятип'ятитисячник. За селом усі підводи зупинилися.

— Товариші! Що трапилося? Чого стали?..

— Та, товаришу двадцятип'ятитисячнику, як ми будемо сіяти, коли орчики забули взяти?

— Поганяйте і не задержуйтесь! Сьогодні будемо сіяти овес. Орники гавтра посіємо...

СЕЛЯНСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ

Делегація українських селян-колгоспників приїхала в Київ до Петровського зі скаргою:

— Товаришу Петровський! Нам стало тяжко жити. Ходимо голі й босі...

Петровський почав заспокоювати селянську делегацію:

— Нічого, товариші, потерпіть ще трошки. Ми живемо ще не так то й погано. Є такі країни, де люди ходять зовсім голі.

— О, то там, мабуть, советська влада існує вже років з 50? — запитав здивований член селянської делегації.

О Р Д Е Н О Н О С Е Ц Ь

Один активіст побачив на грудях колгоспника советський орден і питає:

— А за що ви дістали цього ордена?

— За геройство!

— За яке геройство?

— Я одружився з братовою, що вже мала десятеро дітей.

З А Г А Д К А

— Чому советські громадяни ходять босі?

— Щоб легше їм було наздогнати капіталістичну Америку...

ДОБРЕ, ДЕ ВАС НЕМАЄ

Українські селяни приїхали в Москву і намагаються пройти в Кремль, щоб поскаржитись товаришу Калініну. Другого дня вони вже були в Калініна.

— Товаришу Калінін! Чому в нас нічого не можна купити? Он там, закордоном, все є!

— Е, слухайте, товариші, — каже розчаровано Калінін, — добре там, де нас немає!

— Та ми, власне, так і думаємо, Михайле Івановичу, що добре там де вас немає...

І Я НЕДОБРЕ ПОЧУВАЮ СЕБЕ

На урочистому пленумі сільської ради, присвяченому роковинам жовтневої революції, сільський активіст під час своєї промови дуже закашлявся, а потім і каже:

— Маркс помер, Ленін помер, Дзержинський помер, і я себе недобре почуваю!

Р Я Т У Й Т Е ! Г Р А Б У Ю Т Ь . . .

В 1930 році в одному містечку було встановлено радіостанцію. В приміщення цієї станції зайшов селянин та й питає чергового радіотехніка:

- І воно ото без дротів передає?..
- Без дротів, — відповів радіотехнік.
- І всюди чути?
- Чути.
- І за кордоном теж?
- Еге, і за кордоном.

Тоді селянин швиденько підбіг до мікрофону та як закричить:

— Рятуйте! Грабують...

О Р Д Е Н О Н О С Ц І

Два мешканці Бердичева начиталися повідомлень у пресі про нагороди орденами уряду СРСР. Одні кіньми приїхали аж з Ашхабаду до Москви — нагородили орденами. Хтось без приземлення пролетів з Москви до Владивостоку — отримав орден. Інший хтось пробіг певну віддаль — також дістав орден. Вирішили й собі дістати ордени бардичевські приятелі. Перший постановив проскакати на одній нозі з Бердичева в Москву, а другий цю саму віддаль вирішив просунутись задом. Першим, звичайно, добрався в Москву той, що скакав на одній нозі. Він добрався до Калініна і каже:

— Михайле Івановичу, дайте мені орден! Я на одній нозі прискакав з Бердичева аж до вас, у Москву...

— Не можу дати. Ви мусіли про це попередити нас. Це жодне геройство.

— Ну, коли не даєте ордену, то дозвольте хоч подзвонити до міста Конотопу.

— Чому ж до Конотопу, коли ви з Бердичева?

— Бо, мабуть, до Конотопу добрів мій приятель, що вирішив сунутися до вас задом по орден; повідомлю, хай не сунеться далі, бо ордену не буде...

ЩО СОВЕТСЬКА ВЛАДА З КОНЕМ ЗРОБИЛА!

До зоопарку зайшов вірменин. Довго розглядав він верблюда, якого ніколи в житті ще не бачив, а потім, кивнувши головою, промовив:

— Що то, дивіться, советська власть з коня зробила...

ОХ—ОХ—ОХ!

В автобусі сидить чоловік з дружиною. Проти них якийсь незнайомий чоловік зітхає:

— Ох-Ох-Ох!

А чоловік, що їхав з дружиною, й собі почав:

— Ех-хе-хе-хе-хех,

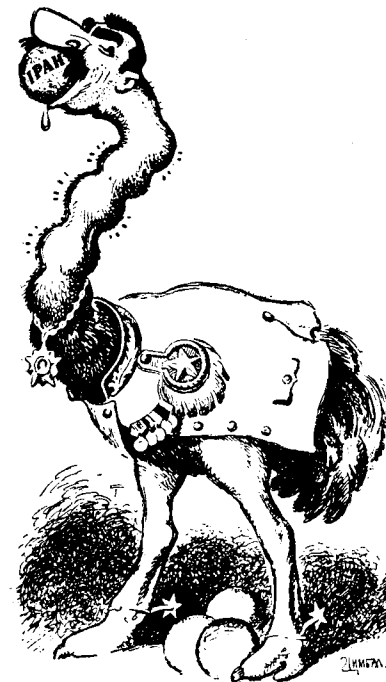
А дружина, штовхнувши чоловіка ліктем вбік, каже сердито:

— Скільки разів я тобі напам'янала не говорити
із сторонніми людьми про політику!

ЧОМУ СТОЇТЕ ЗА СОВЕТСЬКУ ВЛАДУ?

Комісія по чистці державного апарату запитує
кожного службовця:

- Чого ви так стоїте за советську владу?
- А ви що, хотіли б щоб я за неї сидів?..

Совстрись...

БІЛЯ МОГИЛИ КІРОВА

Американський турист, що довгий час перебував у Росії й дуже цікавився московським побутом та при-слів'ям, оглядаючи кремлівські мури, підійшов до могили Кірова. На вмурованій плиті був напис:

“Тут лежить забитий ворогом народу Сергій Миронович Кіров”.

Турист не розібрав напису і запитав провідника:

— А хто тут лежить похований?

— Тут лежить Сергій Миронович Кіров, — відповів провідник.

— Ах, ось де собака зарита...

ЗАЙКНУТИСЬ НЕ ДАЮТЬ...

Як помер Ленін, то на його місце був обраний Риков. Але він під час партійного розколу брав чинну участь у так званій правій опозиції, за що й був усунений із становища голови держави. Риков був заїкуватий, тому й говорячи про нього, жартували:

— Ви знаєте, що Риков уже не заїкується?

— Що, вже вилікувався?

— Ні. Йому на зборах уже й заїкнутись не дають...

ЯКА РІЗНИЦЯ МІЖ ВАШІНГТОНОМ, ГАНДІ І СТАЛІНОМ?

Відповідь: Вашингтон скасував рабську систему і дав рівноправність усім.

Ганді сам голодував у боротьбі за долю свого народу.

Сталін закріпив і узаконив рабську систему та примусив голодувати народ для себе.

НІ НА КОГО НЕ ПОХОЖИЙ

Закордонні журналісти зустріли у вагоні грузина і запитують його:

- Скажіть нам, що з себе уявляє Сталін?
- Маркса знаєш? — відповів запитом грузин.
- Чули дещо про нього — відповіли журналісти.
- А Леніна знаєш? — запитав знову грузин.
- Знаємо дещо й про Леніна.
- То ні на першого, ні на другого Сталін не похожий.

П'ЯТЬ КОПІЙОК

Хлопчина, продавець газет, пролітаючи вулицями Києва, викрикує:

— Московська "Правда" за п'ять копійок! Промова Сталіна — п'ять копійок!..

ТОЧНІСІНЬКИЙ ТАТО...

Весною 1933 року жінка секретаря ЦК КП(б)У Косіора вирішила відзначити день народження свого чоловіка. Вона добралася в один з найближчих колгоспів і "по блату" купила там поросля. Активісти добре його приготували, загорнули в біле простирадло, поклали в дитячий візочок і так відвезли в Київ. Вулицями Києва жінка Косіора сама вже повезла візок додому. Але не доїхавши додому, вона зустріла Остапа Вишню. Той був дуже здивований, побачивши Косіорову з дитячим візочком, а тому й запитав її:

- А що ви оце маєте? Сина, чи доньку?
- Сина, — відповіла Косіорова.
- Дозвольте ж подивитись, у кого він удався?

Косіорова розгубилася і не відкривала простирадла. Та Остап Вишня спритним рухом відкрив простирадло і, побачивши там свинячу голову, викрикнув:

— О... Точнісінський тато!

ВИЗНАЧНІ ЛЮДИ

Одного разу проходили вулицями Києва Радек, Троцький і Зінов'єв. Троцький і каже до Радека:

— Ти пам'ятай, що ми тепер визначні люди, про яких знають навіть діти Советського Союзу.

— Ану, — каже Радек, — давай перевіримо.

Саме проходив вулицею піонер, і Радек звернувся до нього:

— Слухай, піонер! Ти нас знаєш?

— Знаю. — відповів піонер.

— Ну-у, хто ж ми такі?

Піонер подивився на них і відповів спокійно:

— Хто ви? Жидки...

Я НЕ БОЖЕВІЛЬНИЙ

В Харківську психіатричну лікарню прибув нарком здоров'я УРСР. Ще за кілька місяців до приїзду, дресували божевільних, щоб вони в один голос кричали: "Хай живе Сталін!" В день відвідин наркома коли він обходив палати, хворі кричали: "Хай живе Сталін!" Але в одній палаті звернув нарком увагу, що один чоловік не кричав. Він підійшов до нього і запитав:

— А ти ж чому не кричиш?

— Бо я не божевільний. Я тут сторожем служу.

СТАЛІН НА СПОВІДІ

До конаючого Сталіна підійшов московський орденосний патріарх, щоб висповідати перед сконом. Після сповіді патріарх сів біля ліжка й каже до Сталіна:

— Якщо тобі допоможуть лікарі і врятують твоє життя, то ти мусиш все простити своїм ворогам.

— Що з того, товаришу-патріарх, що я їм прощу, як вони мені не простять ніколи, — відповів зажурено Сталін.

ПИЛЬНИЙ ТІЛОХОРОНЕЦЬ

Після розстрілу цілої залоги тілохоронців Сталіна, було покликано до охорони одного українця. Тиждень його навчали, як обходитись із Сталіном, а потім уже пустили в приміщення, де працював господар. Йому довелося охороняти "вождя" скрізь, де б він не проходив. Одного дня охоронець поїхав із Сталіном купатися в річку Москву. Річку перепливали разом, качалися в піску, а потім Сталін дав наказ охоронцеві:

— Ти будь на цьому березі, а я перепливу річку і закурю свою люльку, що лишилася на тому березі.

— Добре, — сказав тілохоронець.

Сталін переплив річку, викурив свою люльку, а потім грочав одягатися. Він так чомусь поспішав, що надягнув навиворіт підштанці. Це помітив з другого берега тілохоронець і крикнув до Сталіна:

-- Товаришу Сталін! Навиворіт підштанці одягли.

Сталін подивився, — правда.

Коли переплив тілохоронець до "вождя", той запитав його:

— А скажи мені, як це ти додивився, що я навивор'ят надягнув підштанці?

— Та вони у вас такі закаляні, що здалеку видно.

СТАЛІНСЬКІ ІМЕННИ

З нагоди іменин Сталіна, було послано групу селян-колгоспників від усіх республік повітати його з днем народження. Ролі було вивчено і розподілено так:

Першим мав вигукнути москаль:

— Хай живе товариш Сталін!

А всі інші колгоспники мали підхопити:

— Із советською владою, комуністичною партією і комсомолом!

На генеральній пробі все вийшло добре, і тому делегацію пропустили до Сталіна. Коли ж входили до Сталінової кімнати, то в москаля розшнурювався лапоть і шнури волоклися по підлозі. Українець, що йшов за москалем, не бачив тих шнурів і наступив на них. Москаль упав на підлогу перед самим Сталіном та й крикнув, лаючись, на українця:

— Щоб ти здох!

А всі решта, недочувши, що сказав москаль, вигукнули хором завчене:

— Із советською владою комуністичною партією і комсомолом!

СЬОМИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ

Мюнхенська кримінальна поліція звисила оголошення про розшук сімох злочинців-грабіжників. Хто їх піймає, тому буде виплачена нагорода в 10.000 марок. На оголошенні було вміщено п'ять фотознімок. Сьомої не було. Порожнє місце. Другого дня на опорожнє місце хтось вліпив фото Сталіна...

НЕ БАЧИЛА, АЛЕ РОЗУМ'Є

Під час Потсдамської конференції 1945 року трапилася незвичайна історія.

Труман, Черчіль і Сталін вирішили прогулятися автом по берлінських околицях. Бачили вони гарні околиці Берліну, історичні пам'ятки, а також повоєнні румовища. Повертаючись до Потсдаму, шофер заїхав у дуже вузьку вуличку, якою було важко їхати. Посередині цієї вулиці стояла німецька корова і ніяк не хотіла вступитися з дороги. Авто мусіло зупинитися. Вийшов з авта шофер, за ним Черчіль, Труман і Сталін. Першими підійшли до корови Труман і Черчіль. Що вони їй не говорили, як не пхали, щоб зійшла з дороги, — і не поступилась. Тоді підійшов Сталін і шепнув їй щось на вухо. Корова рвонула й побігла, скільки мала сили...

Це зробило велике враження на Трумана й Черчіля. Труман не переміг цікавості й запитав:

— Скажіть нам, будь ласка, що ви сказали їй, що вона так побігла швидко?

— Я їй сказав, що, як вона не вступиться з дорозги, то зажену в колгосп...

ВСЕ СКАЖУ, ЩО ДУМАЮ

На кордоні між американською і советською зонами Берліну, заперечалися між собою советський і американський вояки. Суперечка виникла за те, хто має кращий державний устрій: американці чи москалі. Американський вояк каже:

— Я от піду до Білого дому в Вашингтоні викличу Трумана й скажу йому, що він не добре керує державою. Скажу все, що думаю про нього особисто, він за це мене не покарає; навпаки буде радий знати, що про нього думає рядовий вояк.

Москвоський вояк відповів:

Таке й мені вільно зробити. Я також можу поїхати в Москву, викликати з Кремля товариша Сталіна і сказати, що Труман не може керувати країною. Все скажу, що думаю, про Трумана, і мені нічого за це не буде.

ЗАБЕРІТЬ ЙОГО

На одних партійних зборах Сталін закінчив свій реферат словами:

— Виконаємо заповіт великого Леніна.

Саме в цю пору покликано Сталіна до телефону. Він підійшов до телефону і слухає:

— Говорить Ленін.

— Звідки ви, Ілляч?

— Про це пізніше. А тепер ти мені скажи, що за свинство зробив ти тут без мене?

Сталін подивився на своїх енкаведистів, що стояли довкруги його і сказав:

— негайно знайти його і арештувати!

РОЗМОВА РУЗВЕЛЬТА З СТАЛІНОМ

Під час Ялтинської конференції відбулася приватна розмова Сталіна з Рузвельтом. Сталін запитав Рузвельта:

— Скільки за один місяць, в середньому, заробляє американський робітник?

— В середньому 200 до 250 доларів — сказав Рузвельт.

— А скільки потрібно йому для утримання родини разом з культурними потребами на місяць? — знову запитав Сталін.

— Яких сто до ста п'ятдесят доларів, не більше, — відповів Рузвельт.

— Ну, а що ж робітник робить із зайвими 50 чи 100 ма долярами? — перепитав Сталін

— А. це вже не моє діло, — відповів Рузвельт
В свою чергу президент Рузвельт зацікавився жит-
тям робітника в ССРСР і почав розпитувати Сталіна:
— А скільки ж одержує робітник місячно в ССРСР?
— 800 карбованців! — відповів Сталін.
— А скільки йому потрібно на життя?
— Десь так... до півтори тисячі, — сказав Сталін.
— Добре, — сказав Рузвельт, — звідки ж ро-
бітник бере тих потрібних для прожитку ще 700 кар-
бованців?
— Це вже не моє діло! — сказав ехидно Сталін.

РОЗМОВА ТРУМАНА З ЧЕРЧІЛЕМ

Президент Труман, говорячи з Черчілем, скаржив-
ся на ССРСР, що останній дуже багато вициганив від
американців грошей, кораблів, різних машин і сирो-
вини, коли вони були ще "союзниками" у війні проти
Німеччини. Вислухавши, Черчіль запитав:

— І за це все тобі Сталін ще нічого досі не дав?
— Крім п'ятої колони — нічогісіньки! — відпо-
вів Труман.

ЩО ТАКЕ ЦКК?

Для боротьби з своїми противниками, Сталін за-
вів контрольні комісії, які виконували роль партійних

судів. Весь Советський Союз був укритий сіткою та-
ких контрольних комісій. Великі й малі комуністи ду-
же боялися цих сталінських судів. Два безпартійні,
проходячи вулицями Кисра, побачили вивіску на две-
рях будинку: "Ц К К".

Один запитав:

— Що це за установа — ЦеКаКа?

— О, друже, це така установа, що робить з лю-
дини болото, а з болота людину.

ЗАГАДКА

Яка різниця між комуністами ССРСР і комуніста-
ми інших держав світу?

Відповідь: Немає ніякої, бо комуністи ССРСР кри-
чать: Хай живе ССРСР і його мудрий товариш Сталін!
А закордонні немагають: Хай живе ССРСР і його муд-
рий вождь товариш Сталін!

СКІЛЬКИ БЮРОКРАТИВ У ПАРТІЇ?

Американський журналіст запитав советського гро-
мадянина:

— Скажіть, будь ласка, скільки є бюрократів у
ВКПб?

— Та, мабуть відсотків з шістдесят буде, — відповів громадянин.

— А решта? Чесні працівники?

— Де там... Бюрократи!

РОЗТОПИЛОСЯ

Одержав чоловік місячний приділ харчів у крамниці, так званий "пайок", і приніс додому. Всі продукти були, а масла не стало. Чоловік шукає його, а жінка сердиться:

— Де ж ти подів масло? Пропив, мабуть? А діти голодні!

Чоловік знову почав перекладати вузлики і раптом радісно викрикнув:

— Ось туди було, бачиш, папір обмаслений...

— Було. А де ж ділося? — запитала злісно дружина.

— Було загорнуте в сонячну сталінську конституцію і, очевидно, не видержало жару... Розтопилося!

СЛАВА Ж ТОБІ, БОЖЕ!

Сталін розгромив леву опозицію в комуністичній партії, і лідера цієї опозиції, Льову Троцького, послав на заслання в Туркестан. Троцький приїхав у місто Ташкент і пішов прямо на стару квартиру, де від-

бував заслання ще за царських часів. Коли ввійшов до хати, господиня здивовано запитала:

— А чого це ви, Лев Давидович, завітали до мене?

— Знову приїхав до Ташкенту, як засланець, і хотів би у вас поселитися.

— А хіба ж у Москві не ваша влада?

— Ні, дорогенька, ні!

— Слава ж тобі, Боже, що повернувся старий режим, — крізь сльози радості сказала господиня.

КРАЩЕ Б ТИ ЖИВ

Проходить селянин вулицями Києва і бачить на будинку великий плякат:

“Ленін помер, але діло його живе!”

Селянин постояв, покивав головою, подумав, перечитав ще раз плякат і каже:

— Ох, Ленін, Ленін! Краще б ти жив, а діло твоє померло!

“НІ К СЕЛУ, НІ К ГОРОДУ”.

— Що таке правий ухил у партії?

— Лицем до села.

— А що таке лівий ухил?

— Лицем до міста.

- А що означає сталінська генеральна лінія?
— Це щось таке, що ні до села, ні до міста!

НЕ ДИХАЙТЕ!

Лікар советської поліклініки, виконуючи умову соцзмагання, хоче якнайбільше пропустити хворих, а тому й обслуговує спішно пацієнта і разом записує анкетні дані:

— Одружений? Дихайте! Член профспілки? Дихайте! Член комсомолу? Дихайте глибше! Член партії? Не дихайте! Не дихайте, кажу!

ПАРТІЙНІСТЬ НАУК

У 1932 році Сталін і Молотов видали постанову “Партії й уряду” про “партійність наук”. Від того часу стали всі науки “партійними”. Скрізь було послано агітаторів і пропагандистів з відповідними доповідями. В одно село Полтавщини приїхав пропагандист райпарткому і на загальних зборах “доводив” так звану “партійність наук”. Найбільше часу приділив він партійності математики.

— Товариші! Советська математика також клясва, партійна. До революції, ви самі бачили, в підручниках говорилося, що купець такий то, мав стільки то-

крану. А продавши його мав стільки то карбованців прибутку. Але наша математика є зовсім інша. В наших математичних підручниках не говориться про поміщиків, капіталістів і купців-п'яво-, а тільки про колгоспи, фабрики, селян і робітників.

Після доповіді пропагандиста, головуючий на зборах місцевий комуніст, запитав присутніх:

— Товариші! Хто з вас хоче висловитись по цьому питанню?

Всі присутні вагалися забирати слово, але на кінець один з селян устав і каже:

— Товариші! Певно, що математика також партійна наука. Раніше ми знали тільки додати та помножити, або помножити та додати. Це тоді, як ще були господарями. А тепер, то тільки — “відняти та поділити; поділити та відняти”!..

АЖ СТО ТИСЯЧ...

В Києві ховали одного комуністичного достойника, що був членом ЦК. Похорон був такий пишний, що привернув увагу одного закордонного журналіста. Він підійшов до розпорядчика й запитався:

— Що коштують такі державні похорони?

— Сто тисяч карбованців, — з гордістю сказав розпорядчик.

— Ой йой-йой! Та я б вам за п'ять тисяч похоронив політбюро і всіх членів ЦєКа!

ПРОЗА СІДАЛИСЯ

Комуніст на фабриці, зустрівшись з бригадиром-майстром, каже йому:

— Ти знаєш, ми вчора так довго засиділися на виборчій нараді, що я заснув у присутності самого парторга Петра Петровича.

— Це дуже неприємне. Що він подумає про тебе?

— На моє щастя, я проспався першим...

ЯК ЛЕНІНА ВКИНУЛИ В ПЕКЛО

По смерті Леніна, зсідало політбюро і постановило зробити з його тіла мумію, а душу направити просто до раю. Але так не вийшло. Посланці з душою Леніна повернулися до політбюро і сказали, що св. Петро не впускає душі Леніна до раю.

— Чому? — запитав сердито Сталін. — Є обвинувачення, чи не полагождені якісь формальності?

— Святий Петро, — кажуть посланці, — каже, що Ленін має багато гріхів, які йому Бог не прощає, особливо за ту невинну людську кров, що її він пролляв під час революції. Через те його душу направляють у пекло. Цього ми не сміли виконати без вашої волі й прийшли за порадою, що маємо робити?

В цю розмову втрутився дорадник Сталіна, дуже хитрий Зазар. Він порадив їм зробити так:

— Ви підіть до брами св. Петра і попросіть його, щоб він викликав Карла Маркса, якщо він там є, і передасте йому душу Леніна.

Пішли посланці вдруге з душою Леніна. Прийшли до райської брами св. Петра і довідалися, що Маркса в раю не було й нема, бо він у пеклі. Тоді вони підійшли до пекла, постукали до чортів у двері й кажуть:

— Чи тут живе Карл Маркс?

— Тут, — відповіли чорти.

— То візьміть і передайте йому його барахло, яке він забув взяти з собою.

НІ, ЦЕ В ПЕРШУ...

На відкритих партійних зборах запитують нововступаючого в партію:

— Скажіть будь ласка, товаришу Дяченко, що побудило вас вступити до нашої партії?

— Піджитися, братіє, хочеться трохи...

— А чи були ви в петлюрівській банді?

— Ні, братіє, не був.

— А в банді Зеленого були?

— Ні, не був.

— А в банді Тютюньника були?

— Ні, не був, братіє.

— А до якої ж банди ви належали, кажіть?!

— В ніякій не був ще... Оце в першу думаю вступити.

ЧОМУ Ж НЕ ЛЕТИТЕ?

За часів Сталіна в більшовицькій партії творилися опозиції. Спершу було тільки ліве крило — троцькістів, а пізніше з'явилося й праве крило — бухарінців.

До знайомого комуніста підійшов жидок та й каже:

— Раніш було у вас тільки ліве крило, тепер уже виросло й праве. І чому б ото вам не знятися на крила й не полетіти від нас до чортової мами?!

НА СУДІ

Полтавським Обласним судом було засуджено на кару смерти троє “воротів народу”. Після зачитання вироку запитав суддя засуджених, чого вони бажали б собі перед смертю?

Перший засуджений сказав:

— Мені дайте попоїсти українського борщу і вареників і, якщо можна, поховайте біля могили Т. Г. Шевченка.

Другий сказав:

— Дайте мені “ши” і “водки” та поховайте коло Леніна.

А третій всміхнувся ехидно і каже:

— Ну, мені, як звичайно дайте курочку, трошки риби, цибульки і ще там чого, і поховайте поруч Сталіна...

— Як це?! Сталін ще живий! — заверещав суддя.

— Ну, що ж таке? Чого тут сердитись і кричати? Я ж можу зачекати...

ЛІКУВАННЯ ВОДОЮ

Сталін захворів. Советські лікарі не можуть ані знайти ліків на його хворобу, ані навіть поставити діагноз. Привезли літаком лікаря з Швейцарії. Той оглянув хворого і каже:

— Його треба лікувати водою.

— Як саме?

— Налити великий котел води і опустити туди Сталіна. Але опустити треба двічі, а виїняти тільки раз...

КОЛИСЬ ТО ВСЕ БУЛО...

У вагоні. Сусіди переговорюються пошепки:

— Колись то все було...

— Еге, добре було жити за царя Миколая.

Грузин, що сидів у куточку і прислухався, втручається в розмову:

— Ваш Миколай был балшой дурак!

— А то ж чому?..

— Тада я імел десят тисяч баран — і Миколай, дурак, об етом не знал. А тепер у меня адін коза — і Сталін знаєт...

ЗАГАЛЬНА РАДІСТЬ

Засідання Політбюро Обговорюють питання: як найкраще вшанувати 20-ті роковини жовтневої революції. Треба зробити советським громадянам якусь радість.

Молотов пропонує подарувати кожному громадянину по склянці горілки. Підраховали — дорого.

Тоді один зі стенографістів викликав за двері Калініна й каже:

— Я, Михайле Івановичу, маю плян, як зробити населенню СССР дешевим коштом радість, тільки... боюся казати..

— Не бійся, кажи!

— Взяти з державної каси один рубель, купити мотузку — і нехай Сталін повіситься. З цього буде загальна радість і коштуватиме недорого.

В КОГО ШО . . .

Розмовляють двоє дітей: американський і советський хлопчики:

— А в нас є шоколяда! — каже американець.

— А в нас є Сталін!

— Е, Сталін і в нас може бути!

— Так, але тоді у вас шоколяди не буде...

НЕ ДОГАДАЛАСЯ...

В картинній галереї перед жіночим портретом.

— Гляньте, новий портрет. Це мусить бути якась дуже розумна, високоінтелегентна жінка. Не знаєте, хто це така?

— Це мати Сталіна.

— Ай-ай! Така інтелегентна жінка і не догадалася зробити аборт...

ЦЕ ТІЛЬКИ СЬОГОДНІ

Чутки про голод в Україні дійшли в Кремль, до Сталіна. Думав Сталін, що оперативні зведення НКВД неправдиві, перебільшені, і вирішив поїхати в Україну та перевірити все особисто. Про намір виїзду сказав начальникові охорони Кремля, той доніс міністерству внутрішніх справ, а там — аж загуло... Все НКВД було поставлене на ноги! Але й НКВД толком не знало, куди саме в Україну поїде Сталін. І тільки за 20 хвилин перед виїздом було повідомлено, що Сталін їде в Київ. Дали знати про це в київське НКВД. А там уже все заметушилося.

З усіх міст і містечок України наказано позвозити в київські крамниці товари й харчові продукти, щоб показати Сталінові достатки української столиці.

Всі крамниці Києва було завалено крамом і хар-

чами. Ввесь Київ обставлено енкаведистами, що мали доглядати за порядком і не пропускати голодних та пухлих селян до Києва. В цей день у Києві кожний міг собі купити чого хотів і скільки хотів. Тому й черги були короткі.

Приїхавши до Києва Сталін зразу пішов по чергах. В одній крамниці купив собі убрання, в другій купив черевики, ще в іншій — пальто. Потім пішов по харчових крамницях, — купив сала, яєць, хліба та печива різного. Вже рішив було йти в ЦК КП(б)У, до тов. Постишева, щоб подякувати йому за добру господарку в Україні, за достатки... Але по дорозі зазирнув ще до одної крамниці:

— Дайте мені, будь ласка, 100 грамів масла, — попросив Сталін.

Продавець кинув на вагу кілограмову пачку масла та й каже:

— Бери, дурак, кілограм! Це ж тільки сьогодні така нагода, дякуючи тому, що Сталін у Києві... Завтра не дістанеш нічого. Дулю з'їсиш!..

ОГОЛОШЕННЯ

Якийсь студент харківського університету написав на стіні таке оголошення:

“Терміново потрібний інженер-будівельник соціалізму. Бажаючі мусять зголошуватися на таку адресу: Москва, Кремль, сталінський тупик”.

СТАЛІН І ТІТО

На початку 1945 року відбулася офіційна розмова між генераліссімусом Сталіним і маршалом Тітом:

— Слухай, Тіто! Відпусти мені свою авіацію. Ти ж знаєш, яка довга лінія фронту в мене! Якщо ти долучиш свою авіацію до моєї, то я непотребуватиму американської допомоги.

— Але ж у мене літаків дуже мало, — сказав Тіто.

— Скільки їх можеш дати мені?

— Відступлю одного, — відповів Тіто.

— Що ти смієшся? Яке ж значення одного літака на фронті?..

— Ну, дам два! Більше не можу...

— А скільки ж в тебе усіх літаків?

— Три.

А ХТО Ж ГОЛОСУВАТИМЕ?

В час суцільної колективізації, в Україні завелися страшні порядки по колгоспах. І от вирішили тварини колгоспу "Ленінський шлях" піти до Сталіна і поскаржитись. Перший прийшов до Сталіна кінь та й каже:

— Товаришу Сталін! Дай мені вівса і сіна, бо на прілій полові й соломі перегнилій весняної посівної

кампанії не виконаю. А невиконання знаєш, до чого може призвести...

Сталін подумав трохи, взяв аркуш паперу і написав:

*Забезпечити коня харчами на час весняної посівної кампанії!"

Врадуваний кінь побіг галопом до свого колгоспу. Через п'ять хвилин в кабінет Сталіна увійшла королева, що тільки шкіра й кості, і почала скаржитись:

— Батеньку рідний! Краще б я була на світ не родилася, як маю отак бідувати в колгоспі! Замість сіна — дають гнилу солому і полову тухлу. Гною не викидають. Живу в холодній кошарі. Ніхто не дбає про мене, а доїти — всі доять. Немилосердно доять: колгоспний актив і рядові колгоспники. В додаток, кажуть, цієї весни мушу ще й коневі допомагати в посівній кампанії. Напши, будь ласка, щоб харчі кращі дали мені та доглядали, бо здохну!..

Сталін щось промимрив собі під ніс, узяв папір, написав розпорядження і дав корові. Тільки вийшла королева, як в кабінет Сталіна увігнався осел та як заторлає:

— О батьку ослячий, вожде наш, змилуйся! На таких харчах, як нам дають, не тільки шо я, осел, але й козел довго не потягне... Дай підвишку! Хоч трошки... Розпорядися сам, товаришу наш!

— Проживеш і так, — сказав Сталін.

— Батьку! Учителю! Товаришу! Сонечко ясне!
Добав, хоч трошки...

— Не проси! Не дам! Иди геть!..

— Не даси? — перепитав гнівно осел.

— Та ж сказав уже — не дам нічого!

— Ну, добре, не давай, якось обійдуся, — сказав осел, — але хто ж тоді голосуватиме за тебе й твою партію?

НЕ ПО РОЗ У М І Н Н Я

Вступаючий до профспілки кандидат, виповнивши дану йому анкету. В рубриці, де стояло запитання: "Ваша партійна приналежність?" — він написав:

— ВКП(б).

Голова профорганізації перечитуючи анкету, зауважив це та й каже гнівно:

— Чому ви пишете ВКП(б)? Ви ж безпартійний!

— А хіба ж я написав, що я партійний?

— А ось тут написали — ВКП(б)...

— Так, але ж це значить: Вроді Как Партійний, а в дужках — безпартійний...

К

НІ Ч О Г О Н Е Х О Ч У

Іде над річкою колгоспник. Бачить: хтось потопав. Кинувся в річку, витягнув. Придивляється, аж то якийсь невеличкий гидкий дідок з чорними вусами, з низьким чолом, рябий, одна рука коротша від другої.

Відсапався дідок та й каже:

— Як же тобі подякувати і чим нагородити, що ти мене врятував? Хочеш пару коней?

— Що ти!.. Щоб розкуркулили?!

— Ну, корову?

— Я маю одну, а дві корови закон забороняє мати.

— Ну, тоді дам тобі трохи золота!

— Ой, не треба. У мене кума як взяли за золото, так і досі не вернувся...

— То я призначу тебе головою колгоспу за те, що ти врятував батька всіх трудящих, геніяльного вчителя людства...

— То... то... ти, може, сам Сталін?..

— Так, — сам Сталін.

Голубчику! Нічого не хочу... Не кажи тільки нікому, що я тебе врятував, а то мене вб'ють!

РОЗМОВА ПРИЯТЕЛІВ

— Що роблять тепер вожді світового пролетаріату?

— Відомо, що: грають у карти.

— У що ж вони грають?

— Риков — у "п'яниці", Крупська — у "відьму", Сталін — у "короля", а Калінін — у "підкидного дурачка".

РОЗМОВА СТАЛІНА З ПОРТРЕТОМ ЛЕНІНА

Одного дня по обіді Сталін оглядав свою робочу кімнату. Думав робити якусь перестановку. Він вдивлявся в усі закутки кімнати, а нарешті зупинив свій погляд на портреті Леніна. Довго спостерігав він Ленінове обличчя, а потім запитав з грузинським акцентом:

— Слушай, душа булезний, скажи мне, что с тобой не задолго времени сделают?

Портрет Леніна прибрав живих рис на обличчі й відповів:

— Мене знімуть, а тебе повісять!

ТАК ЙІ І ТРЕБА!

На загальних колгоспних зборах управа колгоспу преміює кращих ударників і стахановців свого колгоспу. Голова колгоспу зачитує список колгоспників-стахановців:

— Яковенка Петра. — стахановця, преміюємо теліцею.

Музика грає туш, а колгоспники аплодують.

— Ярошенко Микита — преміюється поросям.

Музика грає туш, у залі аплодують.

— Реп'ях Мотря, лавкова нашого колгоспу, — преміюється тритомником Лена-Сталіна.

Ще не встигла музика заграти туш, як хтось із жінок, що сиділи ззаду, крикнув:

— Так йі, заразі, й треба!

БУДЕ ВІЙНА

Кремлівський двірник зустрів на одному з коридорів служницю Сталіна. Вже кілька разів він з нею зустрічався, але говорити не доводилося через присутність охорони НКВД. Але цього дня нікого не було, і тому відбулася між ними розмова. Звичайно, говорили не про кохання, а про політику. Перший заговорив двірник:

— А що там, серденько, чувати новенького? Ти ж біля самого Сталіна ходиш, то напевне, більше дечого знаєш?

— Та хоч і знаю, то не скажу! Про таємниці говорити забороняється. Ти ж сам також підписувався на анкеті, що будеш мовчати про все, що чув і що бачив у Кремлі...

— Та, підписувався, — трохи злякано відповів двірник. — Я це тільки так... Он говорять, що буде страшна війна з американськими імперіялістами.

— О, так! Війна буде, і то дуже страшна. Це я напевне знаю.

— А звідки ти знаєш? Може тобі товариш Сталін розказав?

— Ні, того мені Сталін не говорив, але я це бачу по його підштанцях...

БАЖАННЯ УЧНЯ

Секретар райкому партії загоспив до одної з шкіл району, щоб проконтролювати, як учні початкової школи озброєні "наукою марксизму-ленінізму". Він проводив індивідуальне опитування учнів. Серед багатьох поставлених питань, було й таке:

— А чим би ти хотів бути, коли б твій батько був Сталіном?

Відповіді учнів були різні. Одні бажали бути пі-

лотами, інші генералами, письменниками або героями СРСР. Відповіді задоволили секретаря райкому. Але один з учнів сидів мовчки. Це помітив секретар і підійшов до нього.

— Ну, а ти ж чим хотів би бути?

— Сиротою! — відповів учень.

ПОДЯКА СТАЛІНУ

В 1935-36 роках по всіх містах України було повивішувано багато советських плякатів з написом:

“Спасибі дорогому Сталіну за щасливе життя”.

В одному з інститутів міста Харкова хтось із студентів цей плякат поперекреслював і опереставляв слова “дорогому” і “щасливе”, а через таку заміну слів плякат мав уже зовсім інший зміст:

“Спасибі щасливому Сталіну за дороге життя”!

ВИБАЧЕННЯ ТРОЦЬКОГО

Провідник лівої опозиції московських комуністів, Лев Троцький, був зовсім зацькований сталінськими приборниками. Але в час советської революції він був нарівні з Леніном, а про Сталіна ніхто й не чув. Тому Сталін хотів призернути на ивій бік і Троцького, обіцяючи йому амністію, аби він тільки прилюдно ска-

зав: “Товариш Сталін, вождь світової революції, вибачте!”

Троцький погодився на пропозицію Сталіна, а тому його було покликано на партійні збори московської верхівки і дано можливість сказати те, про що просив Сталін. Взявши слово, Троцький довго говорив про так звану “перманентну революцію”, а на закінчення вигукнув:

— Сталін вождь світової революції??? Вибачте!

ДОДАТКИ ДО ШЕСТИ УМОВ СТАЛІНА

В 1932 році Сталін оголосив шість умов побудови соціалізму. Про ці вказівки Сталіна писала щоденне преса і кричало радіо. До цих шести умов Сталіна український народ зробив ще чотири додатки:

1. Сонячне опалення;
2. Місячне освітлення;
3. Заочне харчування, і
4. Гробове мовчання.

ВІРМЕНСЬКА ЗАГАДКА

Зверху пісок, знизу пісок, кругом пісок, а в середині сам Сталін?

Відповідь: Сталін засипався.

МІЖ АРТИСТАМИ

— І ти не боїшся за свій перший виступ на сцені? А як тобі не добре поведеться? Як тебе не прийме публіка прихально, не буде аплодувати?

— Ну, хай тільки поспробує публіка не аплодувати! Я ж співаю пісню про Сталіна!

ПАМ'ЯТНИК Т. Г. ШЕВЧЕНКУ

Було оголошено конкурс на кращий проект пам'ятника Шевченку. Надіслано багато проєктів, але ні один не пройшов. Всі були забраковані, як націоналістичні. Тоді один з архітекторів звернувся до журі конкурсу:

— Мій проєкт напевне мусить пройти.

Архітектор підвів журі й глядачів до свого проєкту. Зняв полотно. Пам'ятник зображав на весь зріст Сталіна, що тримав у руці "Кобзаря".

ЗАГАДКА

На театральній сцені висить на весь зріст портрет Сталіна. Хор співає пісню про Сталіна. Артист декламує вірш про Сталіна. Що це є?

Відповідь: Вечір, присвячений пам'яті Тараса Григоровича Шевченка.

БИЙТЕ АЖ...

В одного партійного достойника народилися дwoйнята, хлопчики. Батько назвав одного Володимиром, а другого Йосипом. А щоб їх можна було розпізнати, то їм куплено різне вбрання. І тільки по кольору одягу розпізнавали, котрий з них Вова, а котрий Йося. Але одного дня няня перепутала одяг під час купання, і тому не можна було встановити, котрий з них котрий. Батько звернувся до лікаря, але й той нічого не міг встановити. Тоді мама пішла до старенького сусіди і той їй порадив:

— А ви, товаришко, візьміть прутик і бийти ним їх обох. Котрий з них першим закаляється, — той буде Йося.

ХТО ВРЯТУЄТЬСЯ?

Піонер-вожатий звернувся до піонерів з таким запитанням:

— Каналом Волга-Дон пливають члени політбюро разом з товаришем Сталіном. Пароплав наскочив на скелю і тоне. А на пароплаві є тільки одне рятувальне коло. Хто врятується? Скажи ти, Івасю.

Піонер-вожатий сподівався відповіді: Сталін, але Івась сказав:

— Народи СССР.

ЖЕРТВЕННІСТЬ СТАЛІНА

В 1929 році, в день свого 50-ліття, Сталін на вечірній виступі в Кремлі сказав:

— За справу робітничої кляси я готовий віддати свою кров краплею за краплею.

Тоді хтось із присутніх послав довірливу записку:

— Товаришу Сталін! Чому так погано — краплею за краплею? Зразу віддайте всю свою кров!

НЕ ЗРОЗУМІЛИ

Приходить селянин до крамниці й каже:

— Продайте мені вожжі.

Продавець недочув чи не зрозумів, і подає йому портрети Сталіна, Молотова, Кагановича і Берії.

— Та ні! Це ті, що їх вішати, а я ж потребую тих, що коней правити.

СТАЛІН НА ХРЕЩАТИКУ

— Знаєте, Рабіновичу, я бачив сьогодні в трамваї на Хрещатику товариша Сталіна.

— Брешете, Меєровичу! На Хрещатику трамвай не ходить.

СТАЛІНОВА ЛЮЛЬКА

В своєму робочому кабінеті Сталін загубив люльку. Вже порозкидав усі папери, а люльки не знайшов. Тоді подзвонив до кремлівської охорони, щоб вона розшукала пропажу. Через декілька годин Сталін знайшов свою люльку в чоботі. Це примусило його знову подзвонити до начальника охорони Кремля, щоб припинив розшуки. Начальник охорони сказав, що вже десять службовців заарештовані.

— негайно відпустіть! — наказує Сталін.

— Не можу.

— Чому? — запитав Сталін.

— А тому, що всі десять призналися, що вони вкрали вашу люльку.

АБИ ПАРТКВИТОК У КИШЕНІ

При автомобільній катастрофі був важко поранений секретар обкому партії. На місце катастрофи прибула машина швидкої допомоги і пораненого відправлено в клініку невідкладальної хірургії. На операцію викликано досвідченого професора з асистентами. Довелося знімати чашку черепа і наводити там порядок. Професор боявся за життя секретаря, бо начальство взяло від нього підписку, що життя комуніста буде врятовано. Нарешті кінчилася операція, професор вло-

жив мозок під череп. Але з вини одного асистента стався недогляд. На операційному столі професор знайшов одну частинку мозку, якої не вклали в голову хворого.

Професор почав вагатися: робити повторну операцію, чи ні? Зробити операцію — пацієнт не витримає, а залишити так, як є. — буде ідіотом... І професор вирішив не робити; хай буде так, як є. Про цей випадок признався професор асистентіві аж тоді, коли хворого виписали з клініки.

Від часу операції минуло більше півроку. І от випадково зустрівся професор з своїм пацієнтом на одній з нарад, скликаних обкомом партії. Тут професор не витримав і запитав:

— Скажіть, будь ласка, як ви себе почуваете після операції?

— Дякую! Дуже добре. Тільки щось у голові шумить часто.

Професор розповів про складність операції і додав:

— Того шуму вже усунути неможливо, бо бракує частинки мозку.

— Нічого! Чорт бери мозок, аби партійний квиток був у кишені! — відповів секретар обкому.

НА ЗАКРИТОМУ СУДІ

— Обвинувачений! Ви в присутності кількох свідків назвали нашого найгеніальнішого вождя, товариша Сталіна, "жорстоким дегенератом". Визнаєте себе винним у цьому?

— Так, товаришу прокуроре! Але це було сказано тільки в присутності двох членів політбюро ЦК ВКП(б), які й без цього знають вождя...

МУЗИКАНТ...

В одній українській родині хлопчик прочитав часопис, де писалося про вручення нот товаришу Сталіну. Не зрозумівши суті, хлопчик запитав:

— Тату. Чи справді Сталін музикант?

— Не знаю, синку, але думаю, що ні...

— А нащо ж йому з Заходу ноти надсилають?..

ЗАЙКА

До жовтневого району міста Києва привели чоловіка, який під час мітингу кричав "Ганьба!" Виявилося, що він був зайкою, а тому й запізнювався з викриками. Коли всі кричали: "Ганьба зрадникам народу! Хай живе Сталін!", от він тільки що встигав викрикнути: "Га-ань-б-ба!", як всі вже кричали — "Сталін!"

ПОРАДА ГІТЛЕРА

Програвши війну, Гітлер заподіяв самогубство. За ті злочини, що він наробив, його душі не пускали до раю. Він довго стояв біля райських воріт і побачив, як св. Петро впускав до раю жебрака. Гітлер передягнувся в жебрака і так пройшов до раю. З раю він написав листа до свого друга Сталіна, щоб він знав, як зробити, щоб усі советські горожани попали до раю. В той же день Сталін дав телеграму Гітлеру, де було сказано:

— Добре! Я вже всіх своїх поробив жебраками, а тепер візьмуся до твоїх.

ВСЕМОГУТНІЙ СТАЛІН

В час партійної міжусобиці, дружина Леніна, Крупська, дуже співчувала троцькістам. Згідно залишених Леніном записок-характеристик, вона все знала і ненавиділа Сталіна. Сталін боявся її виступу (це мало б певний вплив на маси!) і тому одного разу запросив її до себе і сказав одверто:

— Будеш мене слухати — будеш удовою Леніна. Не будеш слухати — Артюхову (*) зроблю удовою Леніна...

(*) Артюхова — відома більшовичка, колись була фавориткою Сталіна.

ЩО Б ВІН РОБИВ...

В одному з провулків Холодної гори в Харкові зібралася багато безпритульних. Один з них лежав на бруку, зовсім хворий. Був голодний і босий, а замість одягу на ньому був мішок, насичений оливою. Решта сиділи навколо і грали в карти. Один з "корешів" запитав іронічно хворого:

— А що б ти оце робив, коли б був на місці Сталіна?

— Я тоді б знайшов, що робити, але що б він робив на моєму місці?

А ДЕ Ж СТАЛІН?

Після дощу діти гралися на вулиці. Земля була мокра, і тому вони влаштували на дорозі "баштан", а потім почали робити різні будови. Всі діти так були захоплені працею, що й не помітили, як до них підійшли голова сільради і парторг.

— А що це ви тут робите? — запитав їх парторг.

Діти від несподіванки хотіли було тікати, але вже було запізно. Тоді один хлопчик піднявся з землі і почав пояснювати парторгові:

— Це товаришу парторг, Петро колгосп поставив, а це Сьтепан сільраду зробив, а он Параська з Ми-

колою ськолу будують, а ото Сьтепан Моськву буде...

— Гм... Добре! — сказав парторг. — Але чому немає біля Москви товариша Сталіна?

Тоді винувато підвівся з землі Степан, поглянув на своїх товаришів, а потім на парторга й трохи зіп'яковівши, сказав:

— Бо на Сьталіна г... не хватило.

СТАЛІН ЗА КЕРМОЮ

Тікаючи від голодної смерти один колгоспник з України у розшуках хліба заїхав аж у Москву. Як тільки вийшов з вокзалу, побачив на протилежному боці вулиці великий портрет Сталіна, що тримав у руках керму пароплава, а під ним був підпис:

“Товариш Сталін у руля мірової пролетарской революції”.

Колгоспник підійшов ближче до портрета, став на коліна і почав хреститися. Але навинувся якийсь комуніст-москвич і підняв його з землі.

— Хіба ти не бачиш, що це не Бог, а товариш Сталін? Це він веде пароплав світової революції! Бачиш, як двома руками тримає за керму?

— Та бачу, бачу, — каже колгоспник. — То я його просив, щоб трохи попустив, бо так уже приписав своєю кермою, що й дихнути нічим.

БАЖАННЯ КОЛГОСПНИКА

Закордонні журналісти запитали колгоспника:

— Чи хотіли б ви бачити своїх вождів?

— Дуже!

— А кого з них найбільше?

— Всіх!

— Але кого, і як? Назвіть і дайте приклад.

— Ну, наприклад, хотіли б бачити вдову Берії на похоронах товариша Сталіна...

СВІЖІ П'ЯВКИ...

Готуючись до святкування жовтневої революції, робітники Полтавської аптеки повивішували на вікні портрети вождів: Сталіна, Кагановича, Хрущова та інших. Але під портретами вождів так і лишився рекламний напис великими літерами:

“Свіжі п'явки”.

В ПЕЧІНКАХ ТРУДЯЩИХ...

Піонер-вожатий, разом з сільським парторгом, в позашкільний час перевіряють стан політвиховання піонерів, учнів школи. Піонер-вожатий запитав:

— Діти. А скажіть, хто такий Ленін і де він?

Діти відповіли хором:

— Ленін помер, але його ідеї живуть в серцях трудящих!

Щоб ще краще переконатися в підготовці піонерів, парторг запитав одного учня:

— Скажи мені, хто такий Сталін і де його ідеї?

Піонер подумав трохи, і відповів:

— Сталін ще живе, а ідеї його в печінках трудящих!

— Чому в печінках? — вигукнув парторг.

— Тому, що місце в серцях зайняв Ленін, а Сталіну залишилося місце в печінках.

ЩОБ І ГІРЧИЦЮ ЇВ..

Англійська робітничка делегація прибула в Москву, щоб на власні очі побачити "соціалізм". Скрізь їх возили на приготовані раніше місця, по всіх республіках. Побували вони й у Києві. Там побачили великі черги до крамниць за хлібом. Один з делегатів запитав перекладача:

— А що то у вас там за черги?

— То люди підписуються добровільно на державну позику. "П'ятирічка за чотири роки!"

Для цієї делегації пізніше було влаштовано прийняття в Кремлі і зустріч із Сталіном.

— А скажіть, будь ласка, як ви добилися того, що у вас усі мешканці Києва стоять в черзі за державною позикою?

— Треба все так робити, щоб і гірчицю їв пес, — ехидно посміхаючись сказав Сталін

Англієць не зрозумів. Коли приїхав до Лондону, то почав годувати свого пса гірчицею, а він її не їв. Другого року знову прибув той самий делегат до Москви, щоб в'яснити, як годувати пса гірчицею.

— А як ви робите, що пес їсть гірчицю? Покажіть це й мені товаришу Сталін.

Сталін наказав, щоб привели пса і принесли гірчицю. Сталін намастив псові під хвостом. Гірчиця запекла. Пес загарчав, і почав її вилизувати.

НЕПІДКУПНИЙ ВАРТОВИЙ

Американські журналісти оглядали історичні пам'ятки Москви. Оглядаючи Кремль, вони побачили там чоловіка, що стояв непорушно і кудись дивився. Тоді один журналіст запитав його:

— Хто ви і що тут робите?

— Я вартовий Комінтерну, стою з наказу Сталіна і виглядаю, коли вже почнеться світова революція пролетаріату...

— А ти покинь тут стояти та переїжджай до нас, в Америку. Ми тобі більше заплатимо, тільки, щоб ти попереджав, коли буде наблизатися криза.

— Не хочу! Я буду вам потрібен тільки перед кризою, а як вона прийде, то залишуся безробітним.

— Ну, а як прийде революція, то ти ж всерівно будеш безробітним? — запитав журналіст.

— Не турбуйтеся! Без праці я не буду, бо світова революція ніколи не прийде, і я буду забезпечений роботою вічно.

ЯКА РІЗНИЦЯ МІЖ СТАЛІНОМ І ОСЛОМ?

Два робітники на фабриці, в час обідньої перерви, говорять між собою, а потім один запитує:

— Іване, скажи, яка різниця між Сталіном і ослом?

В цей час із-за станка вилазить парторг і кличе їх до себе:

— А ну-ну, скажіть, яка різниця?..

Іван перелякався, почав виправдуватися:

— Товариш парторг. Я не казав... Власне, ніякої різниці немає...

ЗАГАДКА

Чому московські кравці витрачають на вбрання Сталіна 7 метрів сукна, в Польщі 6 метрів, у Німеччині 5., у Франції 4 м., в Англії 3., а в Америці лише 1 метр?

Відповідь: Тому, що чим далі на Захід, тим Сталін менший.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ КАРЛА РАДЕКА

Карл Радек був не тільки відомим комуністичним діячем, але й майстром ангісоветського анекдоту. Одного разу викликав його до себе Сталін і кричить:

— Що ти складаєш проти мене анекдоти? Я тебе знищу за них!

— Товариш Сталін! Але ж анекдот про те, що виводь світової революції... це, насправді, не мій анекдот...

СТАЛІН НА ТОМУ СВІТІ..

По смерті Сталіна трапилося так, що земля не прийняла його тіла, а небо душі. Через це він деякий час мандрував у безповітряному просторі. Це змучило його і він почав шукати такого місця, де б відпочити або й переночувати. Довго він шукав і лише надвечір побачив у тумані розкішний замок. Сталін підійшов до брами й постукав. Назустріч вийшов чоловік і сказав:

— Я Христофор Колумб, який відкрив Америку. А ти ж хто будеш? Чого тут хочеш?

— Я Сталін, останній володар Росії. Пусти, будь ласка, переночувати, бо дуже змучений.

— Ні, не пушу! Ти мій ворог. Я відкрив Америку, а ти її закриваєш!

Довелося Сталіну блукати в просторі без пристановища. Але небавом він побачив інший палац і підійшов до його брами, постукав. На цей стук вийшов чоловік і запитав:

— Хто ти і чого шукаєш тут?

— Я Сталін. Останній володар Росії. Пустити переночувати.

— Не пуцу! Я Джордж Вашингтон, той, що знищив рабство і дав свободу людям. А ти знищив свободу і запрсвадив узаконене рабство.

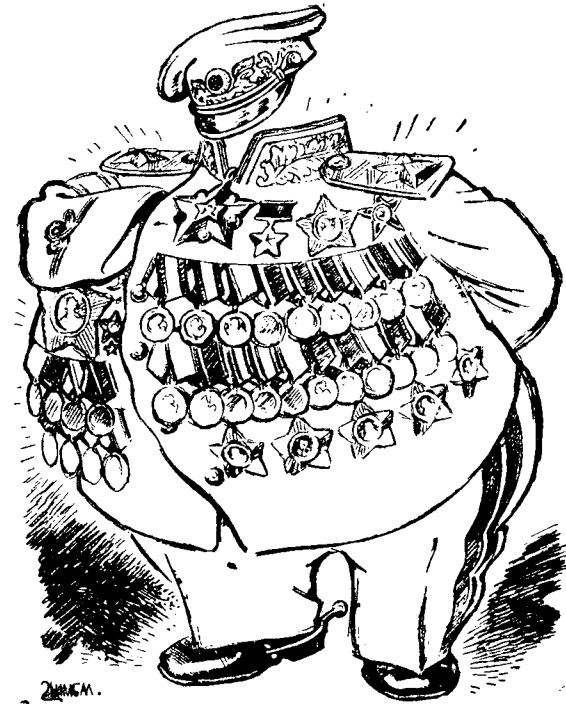
Прийшлося блукати далі. Але цим разом не довго, бо побачив Сталін інші розкішні палаци. Тут жила цариця Катерина II. Сталін підійшов до брами й постукав. У брамі появилася Катерина й запитала:

— Хто ти такий? І чого хочеш від мене?

— Я Сталін, останній володар Росії. Пустити, землячко, переночувати.

Катерина довго думала, а потім махнула рукою, мовлячи:

— На своєму віку я приймала всяку підлоту, ходи й ти...

Це так тепер... А колись кричали: "Долой погони!"

ЗАГАДКА

— Що таке: О. Г. П. У.?

— О, Господи! Поможи Утекти... А, читаючи назад, значить: Утечеш — Піймають. Голову Одірнуть!

НЕ БУДУЙТЕ!

В 1925-31 роках в Україні робили масову “викачку” золота. НКВД брало під арешт багатьох колишніх службовців, робітників і селян, щоб вигнати з них золото. Спершу затриманих агітували в камерах, мовляв, нашій молодій державі дуже трудно. Закордонні капіталісти грошей не позичають. А як треба нам закупити закордоном якісь машини, то капіталісти вимагають, щоб ми платили золотом. Отже ж, ви жили за царя і придбали собі золота, — віддайте його нам і йдіть додому... Серед групи заарештованих був один жидок. Ніяка агітація, розуміється, на нього не впливала. Тоді НКВД почало робити допити:

— Де ти, сякий-такий, заховав своє золото, яке нам потрібне для будови соціалізму?

— Забув... — відповідає жидок.

— Підеш в камеру, то пригадаєш, — погрози-
енкаведист.

В камері дали їсти солоної риби, але не дали во-
ди. Нагріли піч. Гаряче, страшна задуха. Камера биг-
ком набита людьми, можна тільки стояти.

Першої ночі викликали жидка чотири рази на до-
пит. Другої ночі він не чекав, коли його покличуть,
але сам почав стукати в двері камери і викликав вар-
тового, просив, щоб той вів його до слідчого НКВД.

— Що, надумався? — з лукавством запитався
слідчий.

— Так, хочу сказати...

— Ха-ха-ха! Ну, кажи.

— Як у вас немає ні грошей, ні золота, то на яко-
го чорта збираєтесь будувати соціалізм? Не будуйте.

РОБИТЬСЯ ТЕМНО

Запрамітив енкаведист, що один, невідомий йому
чоловік, зустрічаючись з ним на вулиці ранком, вдень
чи ввечером, завжди скидає кашкета, кланяється низь-
ко і каже:

— Добрий вечір вам!

— Чому ви кажете “добрий вечір”, як це ранок?
— запитав підозріло енкаведист невідомого.

— Та... бачите... — почав невідомий, — як тіль-
ки зустріну вас, — ранок це, чи день, — зразу мені
в очах темніє...

У ВІЙСЬКОМАТІ

В час призиву молоді до армії, нікому не давали
пільг. Було потрібно набрати якнайбільше гарматного
м'яса.

Підходить один і скаржитись лікареві:

— У мене хворе серце...

— Нічого! У Петровського також серце хворе, а
дивись, як вірно служить радянській владі!

— У мене легені хворі, — каже другий.

— Нічого. он у Постишева також хворі легені, а
як справно працює для соціалізму!

Цю розмову підслухав третій і коли прийшла чер-
га, він і каже:

— Я круглий ідіот...

— Нічого, нічого! Косіор також круглий ідіот, а
дивись, як щиро і віддано служить радянській владі!

А ВІД КОГО Ж ВИ?..

Після “визволення” Дрогобича, запитує енкеве-
дист бабусю:

— Як вам живеться, бабусю?

— Слава Богу, добре...

— Бога немає, бабусю!

— Оттаке!.. А чорт є?

— І чорта нема!

— А від кого ж ви впали на наші бідні голови?..

ЯК У СЕБЕ ДОМА...

В Німеччині, коло міста Пассау, перейшли американський кордон два советських командири.

— Можете нас стріляти. Робіть з нами, що хочете, але не повертайте назад! — кажуть американцям.

— Окей! Не турбуйтеся, — сказали американці. — ми вас посадимо в тюрму. Там будете почувати себе краще, як у себе дома...

СОЦІАЛЬНЕ ПОХОДЖЕННЯ

До одної з високих військових шкіл міста Харкова прибула советська комісія, щоб очистити школу від клясово-ворожих елементів.

— Хто були ваші батьки? — запитали першого.

— Заможні селяни.

— Викинути геть куркульського недобитка! — викрикнув голова комісії:

— А ваші батьки? — питають другого.

— Мій батько був колись священиком.

— Геть буржуазного виродка зі школа!

— А ви від кого походите? — запитали третього.

— Від матері куховарки і шістьох героїв жовтневої революції!

— Ти справжній наш! Ти надійний елемент! — сказав голова комісії.

ОПЕРА І ДРАМА

В Харкові, проти будинку НКВД, будувався оперний театр. При допитах арештованих слідчий залюбки показував крізь вікно пальцем на новобудову і кричав:

— Онде-о будується опера, а ти, поки що, сидиш у драмі, яка може дуже легко обернутися в трагедію для тебе!

МІЖ АГЕНТАМИ

В одному з дніпропетровських трамваїв їхало двоє людей.

— Клята робота, — сказав перший. Маю слідкувати за кожним кроком цього ворога народу.

— Тихше! — каже другий. — Мені в НКВД припоручили слідкувати за тобою.

— Замовчіть! — каже моторист. — Я весь час слідкую за вами обома, і бачу, що ви обидва фашисти. Зараз віддам вас в НКВД.

— Слухай, товаришу! Змилуйся! Ми маємо маленьких дітей. Не роби їх сиротами, — заголосили обоє разом.

— Нічого іншого не можу зробити, — каже моторист. — Я б не робив цього, так за мною слідкує начальник мотористів.

У “ВИЗВОЛЕНОМУ” ПОЧАЄВІ

Після відступу німецьких окупаційних військ на захід, Волинь була остаточно “визволена” більшовицькими військами. Відоме відпустове містечко, Почаїв, спорожніло. Манастир замкнений, відпустів більше немає. Старенька бабуся, незважаючи на все, прийшла до Почаєва, щоб помолитися. Стала на коліна перед дверима замкненого манастиря і молиться.

Завважив це енкаведист і підійшов до бабусі.

— Чому ти клячиш тут, бабушка?

— Молюся, товаришу...

— Кому ж ти молися, як Бог замкнений в манастирі?

— Бога не замкнути, товаришу! Бог є всюди.

— І слухає Бог твоїх молитов?

— Авже ж, що так. Молилася, як був ще цар, і помогло; молилася, як Польща настала — помогло; молилася, як прийшли шваби, також помогло. І я оце знову молюся...

ЗАГАДКА

— Яку помилку зробив ССРСР в другій світовій війні?

— Що показав червоній армії Європу, а Європі червону армію.

ХТО НАПИСАВ “ГАЙДАМАКИ”?

Учитель, розгніваний на учня, який пустує під час лекції, звертається до нього з запитанням:

— Ти, замість пустувати, скажи мені краще, хто написав “Гайдамаки”?

— Не я, товаришу учитель... Йй-Богу, не я...

— Геть мені з кляси! Іди додому і приведи свого батька.

На другий день, по виклику вчителя, прийшов батько до школи. Учитель скаржиться батькові на його сина:

— Ваш син не вчиться як слід, пустує на уроках, не слухає мене. А вчора я його запитав, хто написав “Гайдамаки”, а він зарепетував, що це не він...

— Товаришу учитель! А може й справді не він?

В цей час прийшла мати учня. Вчитель переповіс їй все наново.

Мать вислухала, а потім, плачучи, почала просити:

— Петре Васильовичу! А може, й справді це не він написав оті “Гайдамаки”. А якщо й він, то на цей раз просить йому, він більше не писатиме...

Після навчання вчитель зустрів свідчого НКВД і розповів йому про історію з “Гайдамаками”.

— Учень не вчиться, пустує на лекціях, а коли я запитав, хто написав “Гайдамаки”, — каже, що “то не я”. Викликав батьків, а вони також кажуть, що то не їх син написав...

— Цікава історія, — каже слідчий. — А хай-но я розпитаюся...

Через два дні зустрілися знову вчитель з слідчим НКВД. На цей раз слідчий з гордістю сказав:

— Як ж казав, що це цікава історія. Я заарештував ще того ж вечора всіх трьох: батька, матір і сина. І що ж ти подумаєш? Всі троє призналися, що це вони разом написали "Гайдамаки".

ВІН ЩЕ САМ ПРО ЦЕ НЕ ЗНАЄ

Вулицею міста йдуть двоє приятелів і говорять між собою:

— Ри чули, що вчора Рабіновича розстріляли?

— Хе-хе! Дурниці говорите! Он там, дивіться, потому боц! вулиці він іде...

— Тихіше! Він ще про це не знає!..

ЗАГАДКА

— Чому російського генерала Рокосовського призначено керівником польського війська?

— Тому, що дешевше обійдеться для Росії одягнути одного москаля у польську уніформу, ніж цілу польську армію передягати в російську.

В СОВЕТЬКОМУ БЕРЛІНІ

Червоноармієць звертається до політрука своєї частини:

— Товариш політрук. Шофер Демченко втік до американського сектора Берліну.

— Зразу біжіть і докладіть про це капітану Повстенку.

Через деякий час приходять червоноармієць і каже політрукові:

— Товариш політрук! Капітан Повстенко втік автомобілем разом з шофером Демченком.

ХТО ВИГРАВ ВІЙНУ?

Ще перед другою світовою війною відбувалася міжнародня конференція в Женеві. На цій конференції були присутні делегації різних народів, в тому числі й Америки, Росії і Німеччини. До трьох згаданих делегацій звернувся один журналіст із запитанням:

— Хто виграє другу світову війну?

Першим відповів представник німецької делегації:

— Війну виграє тільки німецька раса.

Другим відповів советський делегат:

— Війну виграє тільки пролетарська маса.

Третім відповів американський делегат:

— Війну виграє к а с а . . .

МІЖ ЧЕРВОНОАРМІЙЦЯМИ

Після мітингу в одній з військових частин на Україні, червоноармійці обговорювали між собою доповідь полірука:

— А як ти думаєш, товариш Жданов помер сам, чи його отруїли?

— Я думаю, що він помер сам після того, як його отруїли.

ВХІД ЗАБОРОНЕНИЙ

Біля будинку НКВД проходить студент і читає напис:

“Вхід стороннім особам суворо заборонений”.

На це студент сказав:

— Хай було б тут написано навіть: “Добро пожалувать”, то й тоді б я не зайшов туди добровільно.

У ВИЗВОЛЕНІЙ ПРАЗІ

До одного празького годинникаря зайшов советський енкаведист і приніс старезного стінного годинника.

— Слущ, чех! Зроби мені з цього годинника три кишенькових годинники і два менших, на руки. З решти, що залишиться, зроби годинники для себе; це буде тобі за твій труд.

ПИШІТЬ ЖЕ...

В перші дні німецько-советської війни було призвано багато українців у советську армію. Серед призваних був і працівник кооперативи — Давидович. Багато людей явилось до потягу проводити своїх родичів і знайомих. Коли потяг рушив, Давидович крикнув своїм знайомим:

— Так пишіть же!

— А куди ж писати? — запитали Давидовича.

— Німеччина, воєннополоненому Давидовичу! — ледве почули відповідь знайомі.

ВОЮВАТЬ ТАК ВОЮВАТЬ

В час війни було покликано на призивний пункт райвійськомату всіх, хто підлягав мобілізації до советської армії. До столу підійшли три чоловіки різних національностей. Першим звернувся до комісара москаль і каже:

— Ну, що ж, воювать так воювать! Пишіть на передову!

Другим підійшов українець та й каже комісарові:

— Ну, що ж, воювать так воювать! Пишіть в обоз; на останню підводу!

Третім підійшов жидок і каже:

— Ну, що ж, воювать так воювать! Пишіть у санчасть, тільки поглибше в тил...

ТА ОН ВІН...

В одному колгоспі відзначали день червоної армії. Доповідь прочитав політрук військової частини. Після доповіді виступали сільські активісти. Припало слово й керівникові комсомольської організації. Довго він говорив, а вкінці почав вигукувати:

— Хай живе червона армія! Хай живе вождь червоної армії товариш Сталін! Хай живе нарком оборони товариш Ворошилов! Хай живе... Хай живе...

Тут керівник комсомолу нагло забув прізвище, і тому підказують йому:

— Петревський?

— Ні!

— Каганович?

— Ні! Та он він, той, чорти б його взяли, як його? — і показав пальцем на портрет Будьонного.

НА ІСПИТАХ

Кандидатам, зарахованим до складу військової школи, роблять іспити, щоб визначити рівень їхнього знання. Одного такого кандидата запитує лектор:

— Скажіть товаришу, що таке Донбас?

— Бас — це музичний інструмент, а дон, певне, теж...

В М О С К В І

Московський Кремль оточений сильною охороною НКВД. Контроля відбувається перед брамою, в брамі, а також стоять вартові на мурах Кремля. Прохожі закордонні журналісти запитали енкаведиста:

— А чому така сильна охорона Кремля?

— Це щоб розбійники не перебралися.

— В Кремль, чи з Кремля? — запитав один журналіст.

Б О Ж Е В І Л Ї Н И Й

Повернувся один старий емігрант з-за кордону на Україну. По приїзді в нього НКВД зразу забрало всі гроші і майно, а його направило в "спеціолятор", тобто в концтабір, щоб в'яснити, чи він не шпигун. Другого дня поворотець прибув до таборового лікаря.

— Що вам бракує? — запитав лікар.

— Я божевільний!

— Що? Ви божевільний?

— Так! Подумайте самі: прибув з-за кордону по своїй волі в концтабір...

З А Г А Д К А

— Внизу страх, а нагорі пух і перо?

— Горобець сидить на будинку НКВД.

ДУЖЕ ВИНЕН

Закритий суд НКВД засудив українця на відбуття кари в далеких таборах Сибіру. Але на велике здивування НКВД, засуджений просив, щоб його заслалли ще далі.

— Чому? — запитує суддя.

— А тому, що я маю велику провину проти со-
ветської влади.

— Добре. Тоді аж на Сахалін. Це вже кінець Росії.

— Громадяни судді, — каже засуджений, — але я дуже й дуже винен. Чи не могли б ви послати мене ще трохи далі, де не сягає ваша влада?

СЛАВА БОГУ

На кордоні советської і американської зон Німеччини, американський вояк, кінчаючи варту, завжди промовляє: "Слава Богу!" А советський вояк: "Слава Сталіну!" Це все робилося наперекір американцям. Одного разу американський вояк не витерпів і запитав советського:

— Ну, добре. А як Сталін помре, як тоді казати-
меш?

— Тоді казатиму так, як ти кажеш тепер: "Слава Богу!"

ЧИ МОЖНА ТАМ ЛИШИТИСЬ?

На політнавчанні однієї військової частини політрук говорить до червоноармійців:

— Наші вожді сказали нам, що ми відстали в культурному й технічному відношенні від передових країн світу на 50—100 років. Але цей проміжок часу ми мусимо пробігти за 5—10 років. Ми мусимо наздогнати й перегнати Америку! Як ви думаете про це, товаришу Стеценко? — запитав політрук червоноармійця.

— Я думаю, що наженемо й випередимо. Бо американці одягнені й обуті, а ми голі й босі.

В цей час підніс руку інший червоноармієць, і політрук подумав, що цей поправить відповідь Стеценка, і каже до нього:

— А скажіть ви, товаришу Ботвинко?

— Товариш політрук! Скажіть, будь ласка, коли ми наженемо Америку, то чи можна буде там залишитись?

ПОЛЬСЬКЕ ЯРМО

Як "подали братню" руку єдинокровним братам західних областей, то в перших лавах ішли прикордонні війська НКВД, а потім війська Київського і Харківського військових округ, де були переважно укра-

їнці. Солдати кинулися купувати в крамницях, що падало під руки. Один українець зайшов до м'ясної крамниці і купив собі 10 кілограмів ковбаси, яка була у великих кільцях. Він надів ці кільця собі на шию й каже до свого приятеля:

— Іване! Ти бачиш, що вже і я надів собі на шию польське ярмо?

Інший, москаль, не попав у м'ясну крамницю, а в крамницю дрібних хатніх речей. Купив дві машинки для мелення кави. Вийшов на вулицю, присів, і почав крутити за корбу. Крутить, крутить та й каже сам до себе:

— Да, большая техника. да культуры нет!

РУССКИЙ РЕВОЛЮЦИОННЫЙ РОЗМАХ...

При зустрічі американського і советського офіцерів, відбулася дружня розмова. Американський офіцер доводив вірність і послідовність демократичних принципів та перевагу американського ладу над тоталітарним. Російський офіцер доводив протилежне. Він робив наголос на те, що комуністичне суспільство з його режимом стоїть вище за американське, тобто має поєднання російського революційного розмаху з американською діловістю. Російський офіцер сказав, що це поєднання вже ввійшло в плоть і кров московського народу. А щоб переконати американця, було вирішено перевірити на прикладі, як це ствердять американський і російський солдати своєю дисципліною. Першим покликав до себе солдата американський офіцер і дав йому завдання:

— Містер Бравн! Зараз підіть і принесіть мені обід з харчівні!

— Єс, сер!

Офіцер подивився на годинник і каже:

— Уже Бравн вийшов з нашого будинку. Переходить вулицю. Уже прийшов у харчівню. Ось бере мій обід і йде до нас. Бравн знову перейшов вулицю. Уже відчинив двері нашого будинку, йде по сходах...

В цей час офіцери почули стукіт у двері. Офіцер відчинив двері і в кімнату увійшов з обідом солдат Бравн. Російський офіцер не хотів бути в боргу перед

американцем, і тому дав наказ своєму солдату, що був у сусідній кімнаті:

— Ваня!

— Га? — почулося з кімнати.

— Піди в пивну і принеси два келихи пива!

— Есть, товариш лейтенант!

Советський офіцер дивиться на годинника й каже:

— Уже Ваня вийшов з будинку. Переходить вулицю. Уже зайшов у пивну і купив пиво. Повертається назад. Зайшов у наш будинок, йде по сходах...

Раптом почувся якийсь стукіт і гідку лайку в сусідній кімнаті. Лейтенант відхилив двері й запитав:

— Ваня. Вже приніс пиво?

— Та ніяк от лівого черевика не знайду! — відповів Ваня.

У ЛЬВОВІ

— Товариш комісар!

— Що трапилось?

— Я знайшов добре пальто.

— То візьми!

— Але в ньому ще є чоловік...

— Здири!

ЩО ТАКЕ НКВД?

Незнати Коли Вернешся Додому.

ОБІЗНАВСЯ

Проходячи вулицею “визволеної” Праги, советський вояк дивиться, щоб “роздобути” собі годинника. Всі прохожі уникають зустрічі з ним. Аж ось іде один чех і запобігливо усміхається до вояка. Коли зустрілися проти себе на пішході, вояк запитав чеха:

— Котра година?

Чех витяг годинника і відповів:

— Третя.

— Давай сюди годинника!

— Товаришу! Не беріть. Я також комуніст...

— Що? Ви вже й тут розвелися? Давай часи!

УСІМ ТРУБА...

На колгоспному “Червоному базарі” бляхар продає труби і вигукує:

— Кому потрібні труби? Ось вони! Для всіх є труба! Колгоспникові труба! Жилкопові труба! Робочому труба! Селянинові труба!

Ці вигуки почув агент НКВД, підбіг до продавця й кричить:

— Ти що тут контрреволюцію розводиш?

— Труби, голубчику, продаю. Хочеш, то й для тебе може знайтися труба...

СОВЕТСЬКИЙ МАРШАЛ

Один з робітників генерального штабу РСЧА звернувся до маршала Будьонного з запитанням про письменника Бабеля, що описав армію Будьонного в своїй повісті "Перша кінна".

— Семене Михайловичу! Чи подобається вам Бабель?

Будьонний, підкручуючи вуса, відповів:

— А це... дивлячись, яка бабель...

ЧОМУ КОРДОНИ НА ЗАМКУ?

Під час політнавчання стрілецької сотні, політрук запитав червоноармійців:

— Почему ми держім граніцу на замке?

Всі мовчали, але один червоноармієць відповів:

— Щоб українці закордон не втікали...

ЩЕ ЙОМУ Й ВИННІ

У Москві, біля мавзолею Леніна, велика черга. Люди оглядають мавзолей. У цій черзі два приятелі звернули свою увагу на великий напис, що був на стіні:

"Ленін звільнив людство від ланцюгів рабства!"

Тоді один з них показує на свої груди й каже пошепки:

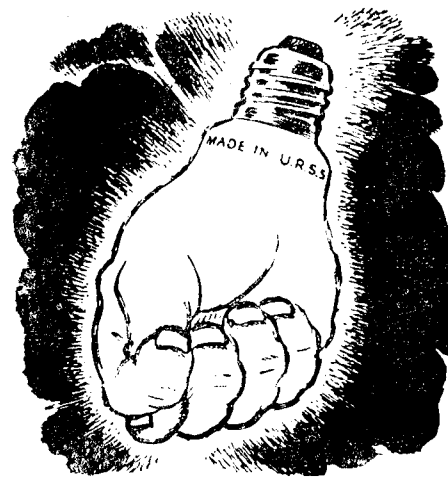
— Ти пам'ятаєш, який тут у мене висів золотий ланцюг?

В цей час вартовий НКВД, побачивши, що черга стоїть нерухомо, голосно наказав:

— Громадяне! Віддайте останній долг і відходьте.

На це другий приятель сказав пошепки:

— Чуєш? Давай тікати. Виходить, що ми йому ще "довжні"...

З усього, що наобіцяли комуністи, дали "лампочку Ілліча"...

ТОЖЕ ЗДОРОВО...

ДВА МІСЯЦІ

Червоноармієць перемінного складу територіальних частин РСЧА був поставлений своїм комендантом вартувати коло "Гуж. Пуль. парку". Коли червоноармієць змучився стояти, приліг на землі. В цей час проходив комісар полку. Думав, що червоноармієць захворів, підійшов і питає:

— Ви, товаришу, захворіли?

— Ні, — відповів червоноармієць.

— А хто ж ти такий, що лежиш і не встаєш, як я з тобою говорю?

— Я черговий коло "Руж. Пуль. парку", — відповів червоноармієць.

Комісар покрутив головою й каже:

— Здорово!

Червоноармієць повернув голову до комісара й собі запитав:

— А ти ж хто такий будеш?

— Я комісар цього полку.

— Тоже здорово! — Не встаючи, сказав червоноармієць.

ЗАГАДКА

— Внизу пух і перо, а нагорі страх?

— Начальник НКВД спить на перині.

Привизна комісія райвійськомату виявила під час призову одного глухонімого. Як уже його не перевіряли лікарі, нічого певного не могли встановити. Навіть постріл з пістоля над самим вухом сприймав він спокійно так, наче б нічого не чув. Комісія відпустила його додому, а вслід за ним послала агента НКВД, який наздогнав його на вулиці, обняв за шийку й питає:

— Як давно це з тобою сталося?

— Два місяці, — відповів глухонімий.

Я Ж КАЗАВ . . .

Старший сержант навчає червоноармійців "статуту внутрішньої служби РККА". Він їм каже:

— Коли будете черговим по сотні і буде йти лейтенант, капітан, полковник або комісар, то мусите дати загальну команду: "Сотня, встати! Струнко!" А потім, не добігши кроків 3-4 до начальника, мусите сказати: "В сотні все в порядку. Черговий по сотні, червоноармієць такий-то..."

Але при перевірці червоноармієць Коваленко ніяк не міг відрепортувати так, як його навчав старший сержант.

— Товариш старший сержант! Я не можу так сказати, як ви. Йй-Богу, я запарюся...

Але одного дня довелося чергувати й Коваленкові. Він побачив, що на терені сотні появилася якийсь начальник, і тому дає команду:

— Сотня, встати! Струнко!

Підбіг за три кроки до начальника, придивляється на його знаки, а він мав лише одну шпалу з якоюсь чашою і гадюкою. Коваленко не міг встановити звання начальника й тому дає команду:

— Вільно!

А потім махнув рукою і сказав сам до себе:

— Я ж казав сержантові, що запарюся.

АБИ Я ЗНАВ

Вихідного дня в Чугуєві над Дніпром повно людей: купаються, відпочивають. Прибув сюди й комісар військової частини. Він виліз на вишку, з котрої спортовці плигають у воду. й оглядає місцевість. Але не оглянув ще другого берега як між людьми зчинився крик:

— Топиться дитина! Рятуйте! Дитина... Поможіть!

Комісар відчув сильний штурхан у спину й опам'ятався тільки тоді, як упав у воду. Він потрапив недалеко від дитини, і тому дитина вчепилася за нього, і їх разом і витягла рятувальна команда. На березі знову зчинився крик:

— Оце геройство! Нагородити його! Нагородити!

До комісара підбіг кореспондент "Харківського Пролетарія" й запитує:

— Товаришу! Я напишу, що трудящі вимагають для вас нагороди. Яку б ви хотіли?

— Ніякої не хочу. Хіба тільки нові підштанці, та хотів би знати, яка сволоч мене пхнула з вишки...

ГОЛОД В ЗООПАРКУ

В зоопарку трапилася надзвичайна подія. Звірі голодували, і тому вислали свою делегацію до уряду. По дорозі їх усіх затримало НКВД і почало робити допити. Першим викликали осла.

— Що тебе спонукало піддатися ворожій агітації?

— Бачите, товариші, голод... чи як кажуть, труднощі росту... Знаєте, їсти нема чого. Хочемо, щоб хоч трошки добавили.

— А що ти робиш в зоопарку?

— Розподіляю харчі мешканцям зоопарку, прибираю, і взагалі до ваших послуг...

— Додати йому пайок і прикріпити до закритого розподільника НКВД, — сказав начальник НКВД.

Веселий і вдоволений, пішов осел в зоопарк. Другим зайшов на допит ведмідь.

— А що ти робиш в зоопарку, що хочеш збільшення пайка?

— Я сиджу в клітці й цілими днями качаю колєду, тому дуже виснажуюся.

НА МАНЕВРАХ

— Нічого з тобою не станеться. Ми маємо мільйони, які мовчки качають колоди, а ти ось розхникався.

Лисиця й малпа зайшли разом.

— Що ти хочеш? — запитали малпу.

— Я хочу мати збільшений пайок.

— А що ж ти там робиш?

— Я цілими днями розважаю людей.

— То нічого. Працюй і далі. Ти ж не заслужена артистка республіки. Можеш поржити й на тому, що дістаєш...

— А що ти робиш в зоопарку? — запитали лисицю.

— В мене роботи найбільше. Цілими днями бігаю по зоопарку, то підглядаю, то підслуховую розмови мешканців зоопарку та відвідувачів, і доношу...

— Твоя робота корисна. Прикріпити до харчівні І.Т.Р.

МОЖЕ, СЕРЕД НАС Є ШПИГУН

Двоє советських обивателів говорили між собою про політику. Один з них поскаржився на погане життя і трохи покритикував органи НКВД. Тоді другий обиватель перелякався і почав півголосом казати:

— Не говоріть цього! Не говоріть!

— Чому? — запитав перший.

— Бо, може, серед нас є шпигун...

На військових маневрах командир батальйону посилає червоноармійця в розвідку й дає йому завдання:

— Довідатись негайно, чи через село Н можна переправити нашу військову частину?

Розвідчик був нацмен, тому доповідає комбатові з своєрідним акцентом:

— Товариш комбат! Через село можуть пройти бронетанки, кіннота, автомашици і артилерія

— А піхота як? — запитав комбат.

— Піхота не пройде, бо в селі дуже багато собак.

ТРИ ТАКИХ ПОСТАВИМО

Один гуцул прибув до Львова і там побачив великий пам'ятник, що зображав якихось вояків. Він був неписьменний, і тому не міг прочитати, що там було написано. Але дуже хотів довідатись, кому то був поставлений такий пам'ятник. Аж ось навинунся якийсь чоловік, і гуцул його питає:

— А скажіть, будь ласка, кому це пам'ятник поставлено?

— Це тим, що нас визволили перший раз в 1939 році, а вдруге в 1944 році...

— От коли б вони ще так визволили нас від комунізму, то ми б таких три пам'ятники поставили.

СОБАЧЕ ЖИТТЯ

Українець тікає закордон. Але перед самим кордоном побачив він, що за ним женеться озброєний енкаведист. З переляку українець сідає на землю, де поруч залишила слід собака. Енкаведист підбіг ближче до нього й кричить:

— Що ти тут робиш?

— Хіба не бачите? — відповідає українець, показуючи на собачий слід.

— Але це ж є собаче? — кричить енкаведист.

— А хіба в нас життя краще від собачого?

У ПОЛТАВИ

В день жовтневої революції комуністи повивішували багато плякатів, а також портретів вождів. Перед однією з крамниць зупинилися два п'яні робітники й говорять між собою:

— Іване! — каже один, — якби я мав гроші, то купив би собі оцих всіх вигрішкуватих, разом із "сонечком".

Під час цієї розмови робітника вхопив за шию енкаведист і намагався затягти в "район".

— Дай йому спокій! — казав другий енкаведист.

— Ти ж бачиш, що він п'яний, а по-п'яному дійсно всяке барахло може купити.

РАДІ Б БУЛИ ЛЮДИ?

Летять літаком члени советського уряду, члени ЦК партії та енкаведисти. Вони дивляться у вікна й бачать, як люди тяжко працюють на полі. Першим заговорив один з членів уряду:

— О, раді б були люди, якби їм оце кинути по пачці грошей.

— Ні, — сказав інший, — раді б були люди, коли б їм скинути хоч по кілограму ковбаси та хліба.

— Ні, — каже енкаведист. — Раді були б люди, коли б дати їм декрет про скасування колгоспної системи. Вони б оце все розділили між собою.

А потім запитав пілота:

— Як ти думаєш? Раді були б люди тому, що я сказав?

— Ні, — відповів пілот. — Дуже раді були б люди, коли б оце я вас, разом з літаком, скинув на землю.

Я ВЖЕ РОЗКЛАДАЮСЯ

Після сильного бомбардування німецькою авіацією, ще довго залишалися в бункері командир полку і його комісар. Першим заговорив командир полку:

— Товариш комісар! Ти ще живий чи помер?

— А ти? — запитав комісар.

— Я ще живий.

— А я ні. Хіба не чуєш, що я вже розкладаюся?

В НАС ТЕХНІКА...

Зустрілися в Німеччині американський солдат, що походив з українського роду, з українцем солдатом советської армії. Багато про що говорили, а потім зійшла мова на те, хто має ліпшу техніку. Американець каже:

— У нас, в Америці, так: Бачиш, їдуть авта. Вони зносилися за декілька років, і їх переплавлюють на метал, і знову роблять комбайни або інші якісь машини.

— Що там ваша американська техніка. Таке можуть і в нас зробити. Але у вас там не можуть робити такого, як у нас. Візьмуть кусок г.на, покрутять, помнуть декілька день в НКВД і зразу ж готовий міністер. А як він щось не так, тоді беруть його знову в НКВД, помнуть, покрутять і знову зроблять з нього г.но.

НАЙВИТРИВАЛІШИЙ

На одній із советських конференцій миру заспечечалися міністри кількох країн, доказуючи, що солдати їх армій найвиносливіші. А щоб перевірити, чий солдат найвиносливіший, рішили перевірити. Для цього взяли приміщення, де живе козел, щоб туди впустили солдат, і який найдовше там перебуде, того вва-

жати найвиносливішим. Міністри дивляться на годинника, а їх відпоручники впускають по одному солдату в приміщення до козла. Першого впустили француза. Рівно через хвилину почувся стукіт у двері, і солдата випустили. Другим пішов англієць. Через три хвилини постукав і він. Потім впустили німця. Пробув він там півгодини і почав стукати в двері. Випустили його на свіже повітря. Останнього впустили советсько-го Ваньку. Дивляться на годинник. Минула година, друга, і на початку третьої години почули страшний стук у двері. Відкрили скоренько двері. На двір вибіг козел і впав. Усі були дуже здивовані. Зайшли в приміщення, де був козел, і побачили, що Ванька накрив голову шинелею, спить, висвистуючи носом.

КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА «ПЕРЕМОГА»

Ціни в дол.:

Андрієнко О.: В ПОШУКАХ ПРАВДИ — — \$	0.70
Бербенець М.: ЗРУЙНОВАНЕ ГНІЗДО, драма. "	0.40
Буряківець Ю.: ВІНОГРАДНИК, збірка. — "	3.00
Височенко А.: СССР БЕЗ МАСКИ (в полотняній оправі) — "	1.50
Галац А.: ВОЛОДАР СТРАХ, драма. — — "	0.40
Галац А.: ПОРАЗКА МАРШАЛА оповідання "	1.00
Грінченко Б.: "ЛЯ ПЕКЕНЯ ГЕРОІНА" — ОЛЕСЯ (в еспан. мові), ілюстр. "	0.30
Грінченко Б.: ОЛЕСЯ, оповідання з козацьких часів, ілюстр. — — — — "	0.30
Данько М.: СССР В'ЯЗНИЦЯ НАРОДІВ. — — — — "	0.50
Дончук З.: ЧОРНІ ДНІ, оповідання. — — "	1.00
Дончук З.: ЧЕРЕЗ РІЧКУ, оповідання. — — "	1.25
Журба Г.: ДАЛЕКИЙ СВІТ, розповідь автобіог. (в полотняній оправі) — — "	4.00
Запорожець О.: БОЛЬШЕВИЗМ (з життя в СССР). — — — — "	0.56
Запорожець О.: ОБІЗНАЛИСЯ, комедія. — — "	0.44
Качуровський І.: ЕМІГРАЦІЙНА ЛИХОМАНКА, комедія. — — — — "	0.40
Качуровський І.: В ДАЛЕКИЙ ГАВАНІ, збірка "	1.00
Килимник С.: КОРОЛЬ ДАНИЛО, іст. довідка "	0.50
Кобиланська О.: У НЕДІЛЮ РАНО ЗІЛЛЯ КОПАЛА. Вступ. стаття П. Филиповича (в полотняній оправі) — "	2.00
Коннелл Р.: НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШИЙ ЗВІР, пригодницьке оповідання, ілюстр. "	0.40
Куц В. П.: БЕЗДРОТОВІ ТЕЛЕГРАФИ, оповідання з життя українців у Бразилії "	0.30
Одрач Ф.: В ДОРОЗІ, оповідання з дій УПА. — "	1.50

Онацький і Жданович: ТВОРЧЕ ЖИТТЯ І ГЕРОЙСЬКА СМЕРТЬ ОЛЕНИ ТЕЛІГИ — "	0,40
Онацький Є.: СПРАГА СПРАВЕДЛИВОСТИ. — "	0.75
Онацький Є.: НАШЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ІМ'Я. НАШ НАЦІОНАЛЬНИЙ ГЕРБ — "	0.35
Онацький Є.: ОЧИМА ДУШІ — ГОЛОСОМ СЕРЦЯ, переспіви (в пол. опр.) "	1.50
Приходько М.: Я ПРОШУ СЛОВА. — — — — "	0.60
Рань О.: ЗАПОРОЖЕЦЬ, оповідання. — — "	0.20
Сацюк О.: СМЕРТОНОСЦІ, розповідь. — — "	1.00
Сенько Г.: ШТАНИ ЛАТАНІ У КЛІТКУ — ВИКОНУЄМ П'ЯТИЛІТКУ, підсов. фольк. "	0.40
Сенько Г.: НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ-ЧАСТІВКИ (підсоветський фольклор) — — "	0.40
Сенько Г.: ПІДСОВЕТСЬКІ АНЕКДОТИ. Карикатури арт.-маляра В. Цимбала "	1.00
Славутич Яр: ДОНЬКА БЕЗ ІМЕНІ, поема з дій УПА на Поліссі. — — — — "	0.35
Славутич Яр: МІСЦЯМИ ЗОПОРОЗЬКИМИ, нариси для юнацтва, ілюстр. — — "	0.50
Чапленко В.: ЧИЙ ЗЛОЧИН? Драма. — — — — "	0.75
Юриняк А.: ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР І ЙОГО АВТОР (критичні нариси, нотатки ювілейні статті), в пол. оправі. "	3.00

ЗАВВАЖЕНІ ПОМИЛКИ:

Сторінка:	рядок:	Надруковано:	Має бути:
29	10 зг.	філософ	фізіолог
34	6 зг.	вомгу	вимогу
56	3 зг.	Смалько	Омелько
60	10 зг.	ОРДЕНОНОСЦІ	ОРДЕНОПРОСЦІ
93	1 зг.	булезний	лубезний
96	2 зн.	ивій	свій
97	11 зн.	щоденнн	щоденно
122	5 зг.	історяі	історія

